

29

Η ΠΗΓΗ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ

Στη σκέψη πολλών η προέλευση της αμαρτίας και ο λόγος της ύπαρξής της αποτελούν την πηγή μεγάλης αμηχανίας. Βλέπουν το έργο του κακού με τα τρομερά του αποτελέσματα της συμφοράς και της θλίψης και διερωτώνται πως μπορούν να συμβαίνουν όλα αυτά κάτω από την κυριαρχική εξουσία Εκείνου του οποίου η σοφία η δύναμη και η αγάπη είναι απεριόριστες. Αυτό είναι ένα ανεξήγητο γι' αυτούς μυστήριο. Και η αβεβαιότητα και οι αμφιβολίες τους πάνω στο σημείο αυτό τους κάνουν να μυωπάζουν σε βαθμό που να μη μπορούν να διακρίνουν ούτε και τις αληθοφανείς αποκαλύψεις του λόγου του Θεού, τις τόσο σημαντικές για τη σωτηρία της Ψυχής. Υπάρχουν πολλοί που εξιχνιάζοντας να βρουν την εξήγηση για την ύπαρξη της αμαρτίας, επεκτείνονται σ' έναν ανεξερευνήτο τομέα που ο Θεός δεν έχει ποτέ αποκαλύψει. Μη βρίσκοντας, όπως είναι επόμενο, τη λύση στο δύσκολο αυτό πρόβλημα, και ενεργώντας με μία προδιάθεση προς την αμφιβολία και την επίκριση, το εκλαμβάνουν αυτό σαν δικαιολογία για να απορρίψουν τα λόγια του Αγίου Πνεύματος. Άλλοι πάλι αδυνατούν να κατανοήσουν σε ικανοποιητικό βαθμό το σοβαρό αυτό θέμα του κακού, επειδή η παράδοση και η παρερμηνεία συσκοτίσαν τη Γραφική διδασκαλία σχετικά με το χαρακτήρα του Θεού, το κυβερνητικό Του σύστημα και τη στάση Του έναντι της αμαρτίας.

Δεν είναι δυνατόν να εξηγηθεί η προέλευση της αμαρτίας κατά τρόπο που να δικαιολογεί την ύπαρξή της. Αρκετά όμως δεδομένα μπορεί να κατανοήσει κανείς τόσο για την προέλευση, όσο και για τον τελικό διακανονισμό της αμαρτίας, ώστε η δικαιοσύνη και η αγαθότητα του Θεού στη γενική διαρρύθμιση του κακού να αποδειχθεί πληρέστατα. Τίποτε δεν διδάσκει σαφέστερα η Γραφή από την αλήθεια ότι ο Θεός είναι τελείως ανεύθυνος για τη διείσδυση της αμαρτίας στον κόσμο· ότι η έκρηξη της ανταρσίας δεν οφείλεται σε καμία αυθαίρετη ανάκληση της θεϊκής προστασίας, σε καμία ατέλεια του θεϊκού

διακυβερνητικού συστήματος. Η αμαρτία είναι παρείσακτη και καμία δικαιολογία δεν μπορεί να βρεθεί για την εμφάνισή της. Είναι μυστηριώδης, ασύλληπτη. Να τη δικαιολογεί κανείς είναι σαν να την υποστηρίζει. Αν μπορούσε να βρεθεί αιτία ή να παρουσιασθεί λόγος που να δικαιολογεί την ύπαρξή της, τότε θα έπανε να είναι αμαρτία. Ο μοναδικός στη διάθεσή μας ορισμός της αμαρτίας δίνεται μέσα από το λόγο του Θεού. Αμαρτία είναι «η παράβαση του νόμου.» Είναι η εξωτερίκευση μιάς αρχής αντιμαχόμενης στο μεγάλο νόμο της αγάπης, στο θεμέλιο αυτό της θείας διακυβέρνησης.

Πρίν παρουσιασθεί η αμαρτία, ειρήνη και χαρά βασίλευαν σ' ολόκληρη την πλάση. Όλα βρίσκονταν σε τέλεια αρμονία με το θέλημα του Δημιουργού. Η αγάπη για το Θεό ήταν υπέρτατη, η αγάπη για τον πλησίον αμερόληπτη. Ο Χριστός, ο Λόγος, ο μονογενής του Θεού, ήταν ένα με τον αιώνιο Θεό, -- ένα στη φύση, στο χαρακτήρα και στις προθέσεις -- η μοναδική στο σύμπαν ύπαρξη που μπορούσε να συμμετέχει σε όλες τις βουλές και τις προθέσεις του Θεού. Δια του Χριστού ο Θεός επετέλεσε τη δημιουργία όλων των ουρανίων υπάρξεων. «Δι' Αυτού εκτίσθησαν τα πάντα, τα εν τοις ουρανοίς, . . . είτε θρόνοι, είτε κυριότητες, είτε αρχαί, είτε εξουσίαι.» (Κολ. 1:16.) Ολόκληρος ο ουρανός ήταν αφοσιωμένος το ίδιο στο Χριστό, όπως και στον Πατέρα.

Επειδή ο νόμος της αγάπης αποτελούσε το θεμέλιο του καθεστώτος του Θεού, η ευτυχία όλων των δημιουργημάτων εξαρτώταν από την τέλεια εναρμόνισή τους προς τις μεγάλες αρχές της δικαιοσύνης. Ο Θεός επιθυμεί μία υπηρεσία αγάπης από όλα Του τα πλάσματα -- μία αφοσίωση που να προέρχεται από τη λογική εκτίμηση του χαρακτήρα Του. Δεν ευχαριστείται με μία αναγκαστική υποταγή, αλλά σε όλους χορηγεί την ελεύθερη βούληση, ώστε να Τον υπηρετούν εθελοντικά.

Βρέθηκε όμως κάποιος που θέλησε να διαστρέψει την ελευθερία αυτή. Η αμαρτία πηγάζει από εκείνον που, μετά το Χριστό, είχε τιμηθεί σε μεγάλο βαθμό από το Θεό και που σε δύναμη και δόξα έστεκε ψηλότερα από όλους τους κατοίκους του ουρανού. Πρίν από την πτώση του, ο Εωσφόρος ήταν ο κορυφαίος από τα επισκιάζοντα χερουβείμ, άσπιλος και αμόλυντος. «Ούτω λέγει Κύριος ο Θεός· συ επεσφράγισας τα πάντα, είσαι πλήρης σοφίας και τέλειος εις κάλλος. Εστάθης εν Εδέμ, τω παραδείσω του Θεού ήσο περισκεπασμένος από παντός

λίθου τιμίου . . . Ἦσο χερούβ κεχρισμένον δια να επισκιάζης και Εγώ σε έστησα· ἦσο εν τω ὄρει τω αγίω του Θεού· περιεπάτεις εν μέσω λίθων πυρίνων. Ἦσο τέλειος εν ταις οδοίς σου αφ' ης ημέρας εκτίσθης, εωσού ευρέθῃ αδικία εν σοι.» (Ιεζ. 28:12-15.)

Ο Εωσφόρος θα μπορούσε να εξακολουθεί να απολαμβάνει την εύνοια του Θεού, αγαπημένος και τιμημένος από τα αγγελικά πλήθη, χρησιμοποιώντας τα ευγενικά προσόντα του για το καλό των άλλων και για τη δόξα του Πλάστη του. Αλλά ο προφήτης λέγει: «Η καρδιά σου υψώθη δια το κάλλος σου· έφθειρας την σοφίαν σου δια την λαμπρότητά σου.» (Εδ. 17) Σιγά-σιγά ο Εωσφόρος άρχισε να υποθάλλει ένα πνεύμα υπεροχής για τον εαυτό του. «Έκαμες την καρδίαν σου ως καρδίαν Θεού.» «Συ δε έλεγες . . . θέλω καθίσει επί το ὄρος της συνάξεως, . . . θέλω αναβή επί τα ύψη των νεφελών· θέλω είσθαι ὁμοιος του Υψίστου.» (Ιεζ. 28:6, Ησ. 14:13,14.) Αντί να επιδιώκει να παραστήσει το Θεό το αντικείμενο της υπέρτατης αγάπης και αφοσίωσης από μέρους των πλασμάτων Του, ο Εωσφόρος επεζήτησε να κερδίσει την υπηρεσία και την αφοσίωσή τους για τον εαυτό του. Και εποφθαλμώντας την τιμή που ο άπειρος Πατέρας είχε απονέμει στον Υιό Του, ο αρχηγός αυτός των αγγέλων επεθύμησε την εξουσία εκείνη η εξάσκηση της οποίας αποτελούσε αποκλειστικό προνόμιο του Χριστού.

Η αντανάκλαση της δόξας του Δημιουργού και η διακήρυξη των εγκωμίων Του αποτελούσε την τέρψη του πληρώματος του ουρανού. Όσο διάστημα ο Θεός τιμώταν κατ' αυτόν τον τρόπο, ειρήνη και χαρά βασίλευαν παντού. Αλλά τώρα παρεισέφρησε ένας τόνος ασυμφωνίας, αλλοιώνοντας την ουράνια αρμονία. Το πνεύμα της αυτοπροβολής και αυτοεξύψωσης, αντίθετο πρός τα σχέδια του Δημιουργού, ξύπνησε κακά προαισθήματα σε διάνοιες όπου μέχρι τότε η δόξα του Θεού αποτελούσε την υπέρτατη ενασχόληση. Τα ουράνια συμβούλια έκαναν έκκληση στον Εωσφόρο. Ο Υιός του Θεού του παρουσίασε το μεγαλείο, την αγαθότητα και τη δικαιοσύνη του Δημιουργού, καθώς και την άγια και αναλλοίωτη υπόσταση του νόμου Του. Ο ίδιος ο Θεός είχε θεσπίσει την ευταξία του ουρανού. Παραδρομώντας απ' αυτή, ο Εωσφόρος θα πρόσβαλλε τον Πλάστη του και θα προξενούσε και τη δική του καταστροφή. Το μόνο που επέφερε όμως η προειδοποίηση αυτή, η απευθυνόμενη με τόση αγάπη και ευοπλaxνία, ήταν η αφύπνιση

ενός αντιδραστικού πνεύματος. Το αίσθημα της ζηλοτυπίας κατά του Χριστού υπερίσχυσε μέσα του και ο Εωσφόρος έγινε ακόμη πιο αποφασιστικός.

Η υπερηφάνεια που ένοιωθε για τη δόξα του, γέννησε μέσα του την επιθυμία για την ανώτατη εξουσία. Τα υψηλά αξιώματα που απολάμβανε ο Εωσφόρος δεν τα εκτίμησε σαν δώρα Θεού, ούτε και απέδωσε καμιά ευγνωμοσύνη γι' αυτά στο Δημιουργό. Περηφανεύθηκε για τη λαμπρότητα και την εξύψωσή του και πόθησε να γίνει ίσος με το Θεό. Ήταν αγαπητός και τιμημένος από τις στρατιές του ουρανού. Οι άγγελοι με χαρά εκτελούσαν τις εντολές του και η σοφία και η δόξα που τον περιέβαλλαν, τον καθιστούσαν ανώτερο από όλους τους άλλους. Αλλ' όμως ο Υιός του Θεού ήταν ο αναγνωρισμένος Κυρίαρχος του ουρανού, ισότιμος και ισοδύναμος με τον Πατέρα. Ο Χριστός συμμετείχε σε όλα τα συμβούλια του Θεού, ενώ ο Εωσφόρος δεν είχε το ίδιο δικαίωμα να εισέρχεται στις θείκες βουλές. «Γιατί,» διερωτώταν ο πανίσχυρος αυτός άγγελος, «να έχει ο Χριστός την υπεροχή; Γιατί να τιμάται έτσι πάνω από τον Εωσφόρο;»

Εγκαταλείποντας τη θέση του πλάϊ στην άμεση παρουσία του Θεού, ο Εωσφόρος απομακρύνθηκε με σκοπό να ενσταλλάξει το πνεύμα της δυσαρέσκειας ανάμεσα στους αγγέλους. Εργαζόμενος με τέλεια μυστικότητα και αποκρύβοντας για ένα διάστημα τον πραγματικό σκοπό του κάτω από ένα κάλυμμα σεβασμού προς το Θεό, προσπάθησε να προκαλέσει δυσφορία για τους νόμους της διοίκησης των ουρανίων υπάρξεων με το πρόσχημα ότι αυτοί επέβαλλαν περιορισμούς που δεν ήταν απαραίτητοι. Ισχυρίζονταν ότι αφού οι άγγελοι είχαν άγια φύση, θα έπρεπε να υπακούουν μόνο στις υπαγορεύσεις της ατομικής τους θέλησης. Επεδίωξε να επισύρει τη συμπάθειά τους, παριστάνοντας τον εαυτό του αδικημένο από το Θεό, που την ανώτατη τιμή είχε απονέμει στο Χριστό. Διατείνονταν ότι με το να επιδιώκει να αποκτήσει μεγαλύτερη δύναμη και τιμή δεν απέλπει στην αυτοεξύψωσή του, αλλά στο να εξασφαλίσει για όλους τους κατοίκους του ουρανού την ελευθερία που θα τους επέτρεπε να φθάσουν υποστατικά σε ανώτερα στρώματα υπεροχής.

Για πολύ καιρό ο πολυεύσπλαχνος Θεός ανέχθηκε τον Εωσφόρο. Δεν τον υποβίβασε από την τιμητική του θέση ευθύς μόλις άρχισε να υποθάλπει το πνεύμα της δυσαρεσκείας, ούτε ακόμη και όταν επεδόθηκε να παρουσιάζει π; ψεύτικες σ;ιώσει,

του στους πιστούς αγγέλους. Για ένα μεγάλο χρονικό διάστημα εξακολουθούσε να παραμένει στον ουρανό. Επανειλημμένα του προσφέρθηκε συγχώρηση αν εκδήλωνε μετάνοια και υποταγή. Προκειμένου να πεισθεί για το λάθος του, καταβλήθηκαν προσπάθειες τέτοιες που μόνο η άπειρη αγάπη και σοφία μπορούσαν να επινοήσουν. Το πνεύμα της απαρέσκειας ήταν άγνωστο μέχρι τότε στον ουρανό. Ούτε ο ίδιος ο Εωσφόρος μπορούσε στην αρχή να ιδεί ως που αυτό θα τον εξωθούσε. Δεν μπορούσε να καταλάβει την πραγματική φύση των αισθημάτων του. Όταν όμως η δυσαρέσκειά του αποδείχθηκε αβάσιμη, τότε ο Εωσφόρος πείσθηκε ότι είχε άδικο, ότι οι θεϊκές αξιώσεις ήταν δίκαιες και ότι έπρεπε να τις αναγνωρίσει δίκαιες στην παρουσία ολόκληρου του ουρανού. Αν το έκανε αυτό, θα είχε σώσει και τον εαυτό του και πολλούς άλλους αγγέλους. Την εποχή εκείνη δεν είχε ακόμη αποστατήσει οριστικά από το Θεό. Αν και είχε εγκαταλείψει τη θέση του ως «χερούβ επισκιάζον,» αν ήθελε όμως να επιστρέψει στο Θεό, αναγνωρίζοντας τη σοφία του Δημιουργού και μένοντας ικανοποιημένος με την καθορισμένη θέση του μέσα στο μεγάλο θεϊκό σχέδιο, θα μπορούσε να αποκατασταθεί και πάλι στο αξίωμά του. Αλλά η υπερηφάνεια δεν τον άφηνε να υποκύψει. Τότε υποστήριξε πεισματικά τη στάση του, ισχυρίστηκε ότι δεν του χρειαζόνταν καμία μετάνοια και αφοσιώθηκε ολοκληρωτικά στον απηνή αγώνα εναντίον του Δημιουργού του.

Από τη στιγμή αυτή, όλες οι δυνάμεις της μεγαλοφυΐας του επιστρατεύθηκαν στο εξαπατικό έργο που απέβλεπε στην εξασφάλιση της συμπάθειας των υποτελών του αγγέλων. Προκειμένου να εξυπηρετήσει τα προδοτικά του σχέδια, δεν δίστασε ακόμη να διαστρέψει ούτε αυτό το γεγονός της προειδοποίησης και της νουθεσίας από μέρους του Χριστού. Σ' αυτούς που με την αγάπη και αφοσίωσή τους ήταν στενότερα συνδεδεμένοι μαζί του, ο Σατανάς παρέστησε ότι άδικα κατηγορήθηκε, ότι το αξίωμά του δεν απολάμβανε τον πρέποντα σεβασμό και ότι κινδύνευε να στερηθεί την ελευθερία του. Ξεκινώντας από τη διαστρέβλωση των λόγων του Χριστού, προχώρησε στη στρεψοδικία και στα απροκάλυπτα ψεύδη, κατηγορώντας τον Υιό του Θεού ότι απέβλεπε να τον ταπεινώσει στα μάτια των κατοίκων του ουρανού. Επινοήθηκε επίσης να δημιουργήσει μία εσκεμμένη παρεξήγηση ανάμεσα στον ίδιο και στους νομοταγείς αγγέλους. Όλους όσους δεν κατόρθωσε να τους

μεταπείσει και να τους πάρει με το μέρος του, τους κατηγορήσε ότι ήταν αδιάφοροι προς τα συμφέροντα των ουρανίων υπάρξεων. Το δικό του δηλαδή έργο το απέδιδε σ' εκείνους που έμειναν πιστοί στο Θεό. Για να δώσει βάση στην κατηγορία του για την απέναντί του αδικία του Θεού, κατέφυγε στη διαστρέβλωση των λόγων και των πράξεων του Δημιουργού. Η τακτική του απέβλεπε στο να φέρει σύγχυση στους αγγέλους με επιδέξιες επιχειρηματολογίες σχετικά με τις προθέσεις του Θεού. Κάθε τι το απλό το συγκάλυπτε με μυστήριο, και με έντεχνη διαστροφή έσπειρε αμφιβολίες και προς αυτές ακόμη τις πιο σαφείς δηλώσεις του Κυρίου. Η περίοπτη θέση του, που του επέτρεπε τέτοια στενή επαφή με τη θεϊκή διοίκηση, πρόσδιδε μεγαλύτερο κύρος στα διαβήματά του και πολλοί παρασύρθηκαν να συμμαχήσουν μαζί του στην ανταρσία κατά της εξουσίας του Ουρανού.

Μέσα στη μεγάλη σοφία Του ο Θεός επέτρεψε στο Σατανά να προχωρήσει στο έργο του μέχρι που το πνεύμα της δυσαρέσκειας ωρίμασε και κατέληξε σε ανοικτή επανάσταση. Ήταν απαραίτητο να εξελιχθούν τα σχέδιά του στην εντέλεια ώστε όλοι να μπορέσουν να διακρίνουν την πραγματική τους φύση και τον επιδιωκόμενο σκοπό τους. Σαν «χερούβ κεχρισμένο» ο Εωσφόρος είχε πολύ εξυψωθεί. Οι ουράνιες υπάρξεις τον αγαπούσαν εξαιρετικά και αυτός ασκούσε μεγάλη επιρροή επάνω τους. Η κυβέρνηση του Θεού δεν περιλάμβανε μόνο τους κατοίκους του ουρανού, αλλά επεκτείνονταν και σε όλους τους άλλους κόσμους της δημιουργίας Του. Ο Σατανάς σκέφθηκε ότι, αν κατόρθωνε να παρασύρει τους αγγέλους με το μέρος του στην ανταρσία, θα μπορούσε επίσης να παρασύρει και τους άλλους κόσμους. Είχε έντεχνα εκθέσει το ζήτημα από τη δική του πλευρά χρησιμοποιώντας σοφιστεία και δόλο για να πετύχει το σκοπό του. Διέθετε τεράστια δύναμη στο να εξαπατά και, καλυμμένος κάτω από το μανδύα της Ψευτιάς, βρίσκονταν σε πλεονεκτική θέση. Και αυτοί ακόμη οι πιστοί άγγελοι δεν μπορούσαν να διακρίνουν καθαρά το χαρακτήρα του, ούτε να αντιληφθούν που θα απέλγηε το έργο του.

Ο Σατανάς είχε τόσο πολύ τιμηθεί και οι πράξεις του όλες καλύπτονταν από ένα τέτοιο πέπλο μυστηρίου, ώστε ήταν δύσκολο για τους αγγέλους, να διακρίνουν την πραγματική φύση του έργου του. Αν δεν έφθανε μέχρι την τέλεια ωρίμασή της η αμαρτία, δεν μπορούσε να φανεί τι πονηρό στοιχείο ήταν. Ως τότε

δεν είχε καμία θέση μέσα στην πλάση του Θεού και οι άγιες υπάρξεις δεν είχαν ιδέα για τη φύση και την κακοήθειά της. Δεν μπορούσαν να συλλάβουν το μέγεθος των τρομακτικών συνεπειών που θα προέκυπταν από την παραμέριση του θεϊκού νόμου. Στην αρχή ο Σατανάς είχε καλύψει το έργο του κάτω από μία επίπλαστη εκδήλωση αφοσίωσης στο Θεό. Ισχυρίζονταν ότι επεδίωκε να προάγει την υπόληψη του Θεού, την παγίωση της διακυβέρνησής Του και τα συμφέροντα των ουρανίων υπάρξεων. Ενώ ενστάλλαζε τη δυσαρέσκεια στα πνεύματα των υποτελών αγγέλων του, με συγκαλυμμένη δεξιότηχία, έδινε την εντύπωση ότι οι ενέργειές του απέβλεπαν στο να προλάβουν τη δυσαρέσκεια. Όταν εισηγήθηκε ότι απαιτούνται τροποποιήσεις του νομοθετικού και διοικητικού δικαίου του πολιτεύματος του Θεού, το έκανε με το πρόσχημα ότι αυτές ήταν δήθεν απαραίτητες για την παγίωση της αρμονίας του ουρανού.

Για την αντιμετώπιση της αμαρτίας ο Θεός αποκλειστικά χρησιμοποιούσε τη δικαιοσύνη και την αλήθεια. Ο Σατανάς μεταχειρίζετο ότι ακριβώς ο Θεός αδυνατούσε να χρησιμοποιήσει την κολακεία και την απάτη. Επεχείρησε να διαστρεβλώσει τα λόγια του Θεού και να παραποιήσει το διοικητικό του σύστημα ενώπιον των αγγέλων, ισχυριζόμενος ότι δεν ήταν δίκαια από μέρους του Θεού η επιβολή νόμων και κανονισμών στους πολίτες του ουρανού και ότι απαιτώντας την υποταγή και την υπακοή των πλασμάτων Του, ο Θεός απλούστατα επιζητούσε να εξυψωθεί ο ίδιος. Έπρεπε λοιπόν να αποδειχθεί στους κατοίκους του ουρανού και των άλλων κόσμων ότι η διοίκηση του Θεού ήταν δίκαια και η νομοθεσία του ήταν τέλεια. Ο Σατανάς έδινε την εντύπωση ότι αυτός ο ίδιος επιζητούσε να προάγει το καλό του σύμπαντος. Γι' αυτό ήταν απαραίτητο να καταλάβουν όλοι τον αληθινό χαρακτήρα και τον πραγματικό σκοπό του σφετεριστή. Έπρεπε να του δοθεί καιρός για να αποκαλυφθεί από τα ίδια του τα πονηρά έργα.

Την ασυμφωνία που η στάση του προκάλεσε στον ουρανό, ο Σατανάς την απέδωσε στο νόμο και στη διακυβέρνηση του Θεού. Δήλωνε ότι όλο το κακό ήταν το αποτέλεσμα της άσκησης των διοικητικών δικαιωμάτων του Θεού. Υποστήριζε ότι ο δικός του αντικειμενικός σκοπός, ήταν η βελτίωση των θεσπισμάτων του Κυρίου. Γι' αυτό ήταν απαραίτητο να αποδειχθεί η βάση των ισχυρισμών του και να φανερωθεί που θα οδηγούσε

η εφαρμογή των προτεινομένων τροποποιήσεων του θεϊκού νόμου. Έπρεπε να καταδικασθεί από την ίδια του την πράξη. Απ' αρχής ο Σατανάς αρνήθηκε ότι είχε περιέλθει σε κατάσταση ανταρσίας. Όστε το σύμπαν του Θεού έπρεπε να ιδεί τον απαταιώνα με βγαλμένη τη μάσκα.

Ο Πάνσοφος Θεός δεν επέτρεψε την καταστροφή του Σατανά ούτε ακόμη όταν αποφασίσθηκε ότι η παραμονή του δεν ήταν ανεκτή στον ουρανό. Αφού η μόνη αποδεκτή υπηρεσία για το Θεό είναι η υπηρεσία της αγάπης, η αφοσίωση των πλασμάτων Του πρέπει να βασίζεται πάνω στην αναγνώριση της δικαιοσύνης και της αγαθότητάς Του. Αδυνατώντας να κατανοήσουν τη φύση και τα αποτελέσματα της αμαρτίας, οι κάτοικοι του ουρανού και των λοιπών κόσμων, δεν θα μπορούσαν να διακρίνουν με την εξόντωση του Σατανά τη δικαιοσύνη και την ευσπλαχνία του Θεού. Αν αυτός εξολοθρεύονταν από μιά αρχή, τότε εκείνοι θα υπηρετούσαν το Θεό από φόβο μάλλον παρά από αγάπη. Η επιρροή του δολιοφθορέα δεν θα εξαλείφονταν αποτελεσματικά, ούτε το πνεύμα της ανταρσίας θα εκριζώνονταν οριστικά. Το κακό χρειάζονταν καιρό μέχρι να ωριμάσει. Για το αιώνιο συμφέρον του σύμπαντος, έπρεπε να επιτραπεί στο Σατανά να αναπτύξει πληρέστερα τις αρχές του, ώστε οι κατηγορίες του εναντίον της θεϊκής διακυβέρνησης να παρουσιασθούν σε όλες τις δημιουργημένες υπάρξεις με το πραγματικό τους φώς και η δικαιοσύνη και η ευσπλαχνία του Θεού, καθώς και το αμετάβλητο του νόμου Του, να τεθούν μιά για πάντα πέρα από κάθε αμφιβολία.

Η ανταρσία του Σατανά θα χρησίμευε για μάθημα στο σύμπαν μέσω των επερχομένων αιώνων, μία συνεχής μαρτυρία για τη φύση και τα τρομερά αποτελέσματα της αμαρτίας. Η έμπρακτη εφαρμογή της ηγεσίας του Σατανά, οι συνήθειές της πάνω σε ανθρώπους και αγγέλους, θα φανέρωναν τους καρπούς που θα επέφερε η παραμέληση της θείας εξουσίας. Θα απέδειχναν ότι η ευτυχία όλων των πλασμάτων του Δημιουργού εξαρτάται από την υπόσταση της κυβέρνησης του Θεού και των νόμων Του. Έτσι το ιστορικό του φοβερού αυτού πειράματος της ανταρσίας θα απέβαινε για όλες τις άγιες υπάρξεις μιά αιώνια προστασία. Θα τις εμπόδιζε να εξαπατηθούν ως προς τη φύση της παρανομίας, και θα τις κατοχύρωνε από του να πέσουν στην αμαρτία και να υποστούν τις τιμωρές συνέπειές της.

Ο μεγάλος σφετεριστής εξακολουθούσε να δικαιολογείται για τη στάση του μέχρι την ώρα που η διαμάχη στον ουρανό έφθασε στο απροχώρητο. Όταν κοινοποιήθηκε η απόφαση ότι αυτός μαζί με όλους τους συμπαθούντες αγγέλους του, θα αποβάλλονταν από τις μονές της ευδαιμονίας, τότε πιά ο αρχιεπαναστάτης ομολόγησε με θρασύτητα την περιφρόνησή του για το νόμο του Δημιουργού. Επανέλαβε τον ισχυρισμό ότι οι άγγελοι δεν έχουν ανάγκη από έλεγχο, αλλά ότι πρέπει να αφεθούν ελεύθεροι να ακολουθήσουν την ατομική τους θέληση που μόνο στο ορθό μπορούσε να οδηγήσει. Κατέκρινε με δριμύτητα τα θεϊκά θεσπίσματα ότι περιορίζουν την ελευθερία των αγγέλων και δήλωσε ότι ο σκοπός του ήταν να επιτύχει την κατάλυση του νόμου. Και ότι αδέσμευτες τότε απ' αυτόν τον περιορισμό, οι ουράνιες υπάρξεις θα μπορούσαν να εισέλθουν σε μιά ανώτερη, ενδοξότερη σφαίρα του είναι τους.

Ομόφωνα ο Σατανάς και οι ομοϊδεάτες του έρριξαν ολόκληρη τη μομφή της ανταρσίας τους στο Χριστό, δηλώνοντας ότι αν δεν είχαν επιτιμηθεί, δεν θα είχαν ποτέ αποστατήσει. Έτσι, προκλητικοί και πεισματικοί για την παράνομη στάση τους, και ενώ άδικα πάσχιζαν να ανατρέψουν το θεϊκό καθεστώς, ισχυριζόμενοι με κυνισμό ότι ήταν τα αθώα θύματα μιάς καταδυναστευτικής εξουσίας, ο αρχιστασιαστής και όλοι οι ομοϊδεάτες του αποβλήθηκαν τελικά από τον ουρανό.

Το ίδιο πνεύμα που προκάλεσε ανταρσία στον ουρανό, εξακολουθεί να εμπνέει ανταρσία στη γή. Την ίδια τακτική που ακολούθησε ο Σατανάς με τους αγγέλους, την εφαρμόζει στους ανθρώπους. Το πνεύμα του τώρα εξουσιάζει τους «υιούς της απειθείας.» Όπως εκείνος, προσπαθούν και αυτοί να αποτινάξουν τους φραγμούς του νόμου του Θεού και υπόσχονται στους ανθρώπους ελευθερία που προέρχεται από την παράβαση των εντολών Του. Ο έλεγχος της αμαρτίας προκαλεί και τώρα ένα πνεύμα έχθρας και αντίστασης. Όταν με τα προειδοποιητικά του μηνύματα ο Θεός μιλάει στις συνειδήσεις των ανθρώπων, ο Σατανάς τους επηρεάζει να προβάλλουν δικαιολογίες και να αναζητούν την αλληλεγγύη των άλλων στην αμαρτωλή τους πορεία. Αντί να διορθώσουν τα σφάλματά τους, αγανακτισμένοι δυσανασχετούν εναντίον εκείνων που τους ελέγχουν, σαν να ήταν αυτοί οι αποκλειστικοί πρόξενοι των δυσκολιών. Από τον καιρό του δίκαιου Άβελ μέχρι τις μέρες μας, το ίδιο πάντοτε

πνεύμα εκδηλώνεται εναντίον εκείνων που έχουν την τόλμη να επικρίνουν την αμαρτία.

Καταφεύγοντας στην ίδια διαστροφή που χρησιμοποίησε στον ουρανό για να παραστήσει το χαρακτήρα του Θεού ανστηρό και τυρανικό, ο Διάβολος κατόρθωσε να παρασύρει και τον άνθρωπο στην αμαρτία. Και αφού το κατόρθωσε, υποστήριξε μετά ότι οι άδικοι περιορισμοί του Θεού οδήγησαν στην πτώση του ανθρώπου όπως είχαν οδηγήσει και στη δική του αποστασία.

Αλλά ο Αιώνιος Θεός γνωστοποιεί ο ίδιος το χαρακτήρα Του με αυτά τα λόγια: «Κύριος ο Θεός, οίκτιρων και ελεήμων, μακρόθυμος και πολυέλεος, και αληθινός, φυλάττων έλεος εις χιλιάδας, συγχωρών ανομίαν και παράβασιν και αμαρτίαν και ουδόλως αθώνων τον ένοχον.» (Έξ. 34:6-7.)

Με την απόφαση της αποβολής του Σατανά από τον ουρανό, ο Θεός διακήρυξε τη δικαιοσύνη Του και υπερασπίσθηκε την τιμή του θρόνου Του. Όταν όμως ο άνθρωπος αμάρτησε ενδίδοντας στις ραδιουργίες του αποστατικού αυτού πνεύματος, ο Θεός απέδειξε την αγάπη Του προσφέροντας το μονογενή Του Υιό να πεθάνει για το καλό της αμαρτωλής φυλής. Με τον εξιλασμό αυτόν φανερώνεται ο πραγματικός χαρακτήρας του Θεού. Το επίμαχο επιχείρημα του σταυρού αποδεικνύει στο σύμπαν ολόκληρο ότι για την πορεία της αμαρτίας που ο Εωσφόρος διάλεξε να ακολουθήσει είναι τελείως ανεύθυνο το καθεστώς του Θεού.

Με τον ανταγωνισμό μεταξύ Χριστού και Σατανά κατά το διάστημα της επίγειας διακονίας του Σωτήρα, η μάσκα που κάλυπτε το χαρακτήρα του μεγάλου δολιοφθορέα έπεσε. Τίποτε άλλο δεν θα μπορούσε να καταστήσει το Σατανά απεχθέστερο στα αισθήματα των ουρανίων αγγέλων και όλου του αφοσιωμένου σύμπαντος, όσο ο σκληρός αγώνας του ενάντια στο Λυτρωτή του κόσμου. Η βλάσφημη αναισχυντία να απαιτήσει φόρο τιμής από το Χριστό, η αλαζονική μοχθηρία να Τον μεταφέρει στην Ψηλή βουνοκορφή και στο απόκρημνο πτερύγιο του ιερού, ο υπονοούμενος καταχθόνιος σκοπός να Τον κάνει να ριχθεί στο αχανές κενό, η ακατάπαυστη κακεντρέχεια να Τον κυνηγάει από τόπο σε τόπο επηρεάζοντας τις καρδιές λαού και ιερέων μέχρι να απορρίψουν την αγάπη Του και τελικά να κραυγάσουν «σταύρωσον, σταύρωσον Αυτόν!» -- όλα αυτά προκάλεσαν την κατάπληξη και τον αποτροπιασμό του σύμπαντος.

Ο Σατανάς ήταν εκείνος που παρακίνησε τον κόσμο να απορρίψει το Χριστό. Ο αρχηγός του κακού εξήσκησε όλη τη δύναμη και την πανουργία του για να καταστρέψει τον Ιησού. Επειδή ανεγνώριζε ότι η ευσπλαχνία και η αγάπη του Σωτήρα, η συμπάθεια και η τρυφερή στοργή Του φανέρωναν στον κόσμο το χαρακτήρα του Θεού. Ο Σατανάς ανταγωνίζονταν κάθε αξίωση προβαλλόμενη από τον Υιό του Θεού και έκανε τους ανθρώπους όργανά του για να γεμίσει τη ζωή του Σωτήρα με λύπη και πόνο. Η σοφιστεία και τα ψεύδη που μεταχειρίστηκε για να εμποδίσει το έργο του Ιησού, το μίσος που εκδηλώθηκε από τους «υιούς της απειθείας,» οι σκληρές κατηγορίες εναντίον Εκείνου που η ζωή Του ήταν απαράμιλλη καλωσύνη, όλα πήγαζαν από τη βαθειά ριζωμένη εκδίκηση. Η μέχρι τότε συγκρατημένη θύελλα της ζηλοφονίας, της κακεντρέχειας, του μίσους και της εκδίκησης ξέσπασε στο Γολγοθά εναντίον του Υιού του Θεού, ενώ φρικιώντας, σύσσωμος ο ουρανός παρακολουθούσε τη σκηνή με νεκρική σιγή.

Όταν η μεγάλη θυσία είχε ολοκληρωθεί, ο Χριστός ανέβηκε στον ουρανό, αλλά δεν δέχθηκε τη λατρεία των αγγέλων παρά μόνο αφού υπέβαλε την αίτησή Του: «Εκείνους τους οποίους Μοι έδωκας, θέλω, όπου είμαι Εγώ, να ήναι και εκείνοι μετ' Εμού.» (Ιωάν. 17:24.) Τότε, προερχόμενη από τον Πατρικό θρόνο, ακούσθηκε η γεμάτη από ανέκφραστη αγάπη και ισχύ απάντηση: «Ας προσκυνήσωσιν εις Αυτόν πάντες οι άγγελοι του Θεού.» (Εβρ. 1:6.) Ο Χριστός ανακηρύχθηκε άσπιλος. Με τη λήξη της ταπείνωσής Του και την ολοκλήρωση της θυσίας Του, Του αποδόθηκε ένα τέτοιο όνομα που υπερβαίνει κάθε άλλο όνομα.

Τώρα η ενοχή του Σατανά αποδείχθηκε χωρίς καμία δικαιολογία. Ο εχθρός αποκαλύφθηκε με τον πραγματικό χαρακτήρα του, του ψεύτη και του ανθρωποκτόνου. Έγινε σε όλους φανερό ότι το ίδιο ακριβώς πνεύμα που χρησιμοποίησε για να κατευθύνει τους ανθρώπους και να τους καθυποτάξει θα χρησιμοποιούσε αν του επιτρέποταν να κατευθύνει και τις τύχες των κατοίκων του ουρανού. Υποστήριζε ότι η παράβαση του νόμου του Θεού θα επέφερε ελευθερία και εξύψωση. Αλλά αποδείχθηκε ότι κατέληξε στη δουλεία και στην εξαχρείωση.

Οι ψευδείς κατηγορίες του Σατανά για το θείο χαρακτήρα και τη θεϊκή ηγεσία παρουσιάσθηκαν κάτω από το πραγματικό τους φώς. Είχε κατηγορήσει το Θεό ότι απαιτώντας υποταγή και

υπακοή από τα πλάσματά Του επεδίωκε μόνο να εξυψωθεί ο ίδιος. Είχε διακηρύξει ότι ενώ ο Δημιουργός ζητούσε αυταπάρνηση από όλους τους άλλους, ο ίδιος όμως καμία αυταπάρνηση δεν εξασκούσε και σε καμιά θυσία δεν υποβάλλονταν. Τώρα αποδείχθηκε ότι για τη σωτηρία της πεσμένης, αμαρτωλής φυλής ο Αρχηγός του σύμπαντος είχε υποστεί τη μεγαλύτερη θυσία που μπορούσε να εμπνεύσει η αγάπη. «Δηλονότι ο Θεός ήτο εν τω Χριστώ, διαλλάσων τον κόσμον πρός Εαυτόν.» (Β΄ Κορ. 5:19.) Αποκαλύφθηκε επίσης ότι ενώ ο Εωσφόρος, με τον ακατανίκητο πόθο του για δόξα και υπεροχή άνοιξε διάπλατα τις πύλες για την είσοδο της αμαρτίας, αντίθετα ο Χριστός, για να επιφέρει την εξόντωση της αμαρτίας, ταπεινώθηκε «γενόμενος υπήκοος μέχρι θανάτου.»

Ο Θεός είχε φανερώσει την απέχθειά Του για τις αρχές της ανταρσίας. Ολόκληρος ο ουρανός διεπίστωσε τώρα τη δικαιοσύνη Του όπως αυτή εκδηλώθηκε τόσο στην περίπτωση της καταδίκης του Σατανά, όσο και της απολύτρωσης του ανθρώπου. Ο Εωσφόρος είχε διακηρύξει ότι αν ο νόμος του Θεού ήταν αναλλοίωτος και η ποινή του αμετάκλητη, τότε ο κάθε παραβάτης θα έπρεπε να εκπέσει για πάντα από την εύνοια του Δημιουργού. Είχε ισχυρισθεί ότι για την αμαρτωλή φυλή δεν υπήρχε λυτρωμός και ότι επομένως αυτή είχε περιέλθει στα χέρια του σαν νόμιμη λεία του. Ο θάνατος όμως του Χριστού αποτελούσε επιχείρημα αδιάσειστο για τη σωτηρία του ανθρώπου. Η τιμωρία του νόμου έπεσε πάνω σ' Εκείνον που ήταν ισόθεος. Ώστε ο άνθρωπος ήταν ελεύθερος να δεχθεί τη δικαιοσύνη του Χριστού και, με μία ζωή μετανοίας και ταπείνωσης, να θριαμβεύσει και αυτός εναντίον του Σατανά, όπως θριάμβευσε ο Υιός του Θεού. Έτσι αποδεικνύεται δίκαιος ο Θεός και δικαιώνει επίσης όλους εκείνους που πιστεύουν στον Ιησού.

Αλλά ο Χριστός δεν ήρθε στη γή να γευθεί τα πάθη και το θάνατο με το μοναδικό σκοπό την επίτευξη της απολύτρωσης του ανθρώπου. Ήρθε για «να μεγαλύνη τον νόμον και να καταστήση αυτόν έντιμον.» Όχι μόνο για να μπορέσουν οι κάτοικοι αυτού του κόσμου να εκτιμήσουν το νόμο στην πραγματική του αξία, αλλά για να αποδειχθεί σε όλους τους κόσμους του σύμπαντος ότι ο νόμος του Θεού είναι αναλλοίωτος. Αν ήταν δυνατόν να αγνοηθούν οι αξιώσεις του, τότε δεν ήταν ανάγκη ο Υιός του Θεού να προσφέρει τη ζωή Του εξιλαστική θυσία για την

παράβασή του. Ο θάνατος του Χριστού αποδεικνύει το αμετάβλητο του νόμου. Και η θυσία στην οποία οδήγησε τον Πατέρα και τον Υιό η άπειρη αγάπη για τη σωτηρία των αμαρτωλών, αποδεικνύει σε ολόκληρο το σύμπαν εκείνο που τίποτε άλλο εκτός από αυτό τούτο το σχέδιο της απολύτρωσης μπορούσε να αποδείξει: ότι ο νόμος και η διακυβέρνηση του Θεού βασίζονταν πάνω στη δικαιοσύνη και στην ευσπλαχνία.

Κατά την τελική εκτέλεση της κρίσης του Θεού, θα φανεί ότι δεν υπάρχει δικαιολογία για την ύπαρξη της αμαρτίας. Όταν ερωτηθεί ο Σατανάς από τον Κριτή όλης της γής: «Γιατί επαναστάτησες εναντίον Μου, και υπέκλεψες τους υπηκόους Μου;» ο προταίτιος του κακού δεν μπορεί να προβάλει καμιά δικαιολογία. Όλα τα στόματα θα κλείσουν και όλα τα ανταρτικά σίφη θα μείνουν άναυδα.

Ενώ ο σταυρός του Γολγοθά διακηρύττει το αμετάβλητο του νόμου, εξαγγέλλει συνάμα σ' ολόκληρη την κτίση ότι ο μισθός της αμαρτίας είναι θάνατος. Τη στιγμή ακριβώς της επιθανάτιας κραυγής «Τετέλεσται,» του Σωτήρα, αντήχησε η πένθιμη κωδωνοκρουσία του Σατανά. Η μεγάλη διαμάχη που για τόσον καιρό εξακολουθούσε, είχε τότε αποφασισθεί και η τελική εκρίζωση της αμαρτίας είχε εξασφαλισθεί. Ο Υιός του Θεού διάβηκε το κατώφλι του τάφου, ώστε «δια του θανάτου να καταργήση τον έχοντα το κράτος του θανάτου, τουτέστι τον διάβολον.» (Εβρ. 2:14.) Η μεγάλη επιθυμία του Εωσφόρου για αυτοεξύψωση τον έφερε στο σημείο να πει: «Θέλω υψώσει τον θρόνον μου υπεράνω των άστρων του Θεού . . . θέλω είσθαι όμοιος του Υψίστου.» Ο Θεός όμως δηλώνει: «Θέλω σε καταστήσει σποδόν επί της γής, . . . και δεν θέλεις υπάρξει έως αιώνος.» (Ησ. 14:13,14, Ιεζ. 28:18,19.) Τότε «έρχεται ημέρα, ήτις θέλει καίει ως κλίβανος και πάντες οι υπερήφανοι, και πάντες οι πράττοντες ασέβειαν, θέλουσιν είσθαι άχυρον και η ημέρα η ερχομένη θέλει κατακαύσει αυτούς, λέγει ο Κύριος των δυνάμεων, ώστε δεν θέλει αφήσει εις αυτούς ρίζαν και κλάδον. (Μαλ. 4:1.)

Σύσσωμο το σύμπαν θα έχει παραστεί μάρτυρας στην αποκάλυψη της φύσης και των αποτελεσμάτων της αμαρτίας. Και η ριζική εξόντωσή της, που αν είχε πραγματοποιηθεί από μιάς αρχής θα προκαλούσε το φόβο των αγγέλων και θα εξέθετε την αμεροληψία του Θεού, θα δικαιώσει τώρα την αγάπη Του και θα εδραιώσει την ακεραιότητά Του μπροστά σε όλα τα πλάσματα της

Η ΠΗΓΗ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ

οικουμένης που ευχαριστούνται να εκτελούν το θέλημά Του και που φυλάγουν το νόμο Του μέσα στην καρδιά τους. Ποτέ πιά το κακό δεν θα ξαναπαρουσιασθεί. Ο λόγος του Θεού λέγει: «Θλίψις δεν θέλει επέλθει εκ δευτέρου.» (Ναούμ 1:9.) Ο νόμος του Θεού, που ο Σατανάς κατηγόρησε σαν ζυγό δουλείας, θα τιμηθεί σαν νόμος ελευθερίας. Έχοντας περάσει από τη δοκιμασία και αποκτήσει την εμπειρία, η κτίση ποτέ ξανά δεν θα παραδρομήσει από την αφοσίωσή της προς Εκείνον του Οποίου ο χαρακτήρας της έχει ολοφάνερα αποκαλυφθεί σαν πηγή απύθμενης αγάπης και απέραντης σοφίας.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΟΝΤΑΣ ΤΟ ΛΟΓΟ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Στη δεύτερη επιστολή του προς τους Θεσσαλονικείς, ο απόστολος Παύλος προείπε μιά μεγάλη αποστασία που θα είχε σαν αποτέλεσμα την εγκαθίδρυση της παπικής εξουσίας. Δήλωσε ότι η ημέρα του Κυρίου δε θα έρχονταν αν δεν «έλθη πρώτον η αποστασία και αποκαλυφθή ο άνθρωπος της αμαρτίας, ο υιός της απωλείας, ο αντικείμενος και υπεραιρόμενος εναντίον εις πάντα λεγόμενον Θεόν ή σέβασμα, ώστε να καθήση εις τον ναόν του Θεού ως Θεός, αποδεικνύων εαυτόν ότι είναι Θεός.» Στη συνέχεια ο απόστολος προειδοποιούσε τους αδελφούς του ότι «το μυστήριον της ανομίας ήδη ενεργείται.» (Β΄ Θεο. 2:3-4,7.) Από τότε ακόμη, στις μέρες του, έβλεπε να γλιστρούν ύπουλα μέσα στην εκκλησία πλάνες που έμελλαν να προλειάνουν το δρόμο για την εξέλιξη της παπωσύνης.

Σιγά-σιγά, σιωπηλά και ύπουλα στην αρχή, αλλ' απροκάλυπτα αργότερα, όπως αύξανε σε δύναμη και κυριαρχούσε στη σκέψη των ανθρώπων, «το μυστήριον της ανομίας» προχωρούσε με την εξαπατητική και βέβηλη δράση του. Απαρατήρητα σχεδόν οι ειδωλολατρικές συνήθειες εισχώρησαν μέσα στη Χριστιανική εκκλησία. Η τάση του συμβιβασμού και των υποχωρήσεων είχε για ένα διάστημα αναχαιτισθεί από την αγριότητα των διωγμών που υπέστη η εκκλησία από μέρους του παγανισμού. Μόλις όμως έπαψε ο κατατρεγμός και ο Χριστιανισμός έκανε την είσοδό του μέσα σε βασιλικά παλάτια και αυλές, η εκκλησία αντάλλαξε την ταπεινή του Χριστού και των αποστόλων Του σεμνότητα με την περήφανη των ειδωλολατρικών πολιτικών και θρησκευτικών αρχηγών επιδεικτικότητα. Και στη θέση των θείκων απαιτήσεων μπήκαν οι ανθρώπινες θεωρίες και οι παραδόσεις. Η μεταστροφή του αυτοκράτορα Κωνσταντίνου στο Χριστιανισμό στις αρχές του τέταρτου αιώνα, προκάλεσε μεγάλη αγαλλίαση, και κάτω από το προσωπείο της ευσέβειας, το κοσμικό πνεύμα έμπαινε μέσα στην εκκλησία. Από την εποχή αυτή το διαβρωτικό έργο άρχισε να

σημειώνει καταπληκτική πρόοδο. Δίνοντας την εντύπωση του νικημένου, ο παγανισμός βγήκε στο τέλος νικητής. Το πνεύμα του κατέκτησε την εκκλησία και τα δογματικά, λειτουργικά και δεισιδαμονικά συστήματά του ενσωματώθηκαν στην πίστη και στη λατρεία των καλουμένων οπαδών του Χριστού.

Αυτός ο συμβιβασμός μεταξύ ειδωλολατρείας και Χριστιανισμού είχε σαν αποτέλεσμα την εμφάνιση του «ανθρώπου της αμαρτίας» που σύμφωνα με την προφητεία, θ'αντιτίθονταν και θα εξυψώνονταν πάρα πάνω από το Θεό. Το γιγαντιαίο αυτό ψευδοθρησκευτικό σύστημα είναι ένα αριστούργημα σατανικής επινόησης--ένα στημένο μνημείο των προσπαθειών του διαβόλου--για να ενθρονισθεί και να διοικεί τον κόσμο σύμφωνα με το θέλημά του.

Κάποτε ο Σατανάς προσπάθησε να πείσει το Χριστό, να έρθει σε συμβιβασμό μαζί του. Παρουσιάσθηκε στον Υιό του Θεού στην έρημο του πειρασμού και, δείχνοντάς Του όλα τα βασίλεια του κόσμου και τη δόξα τους, προσφέρθηκε να Του τα παραχωρήσει όλα, φθάνει Εκείνος να συγκατατίθονταν να αναγνωρίσει την υπεροχή του άρχοντα του σκότους. Ο Χριστός επέπληξε τον αυθάδη πειραστή και τον ανάγκασε να απομακρυνθεί. Παρουσιάζοντας όμως τους ίδιους πειρασμούς στον άνθρωπο, ο Σατανάς σημειώνει μεγαλύτερη επιτυχία. Προκειμένου να εξασφαλίσει για τον εαυτό της τα πλούτη και τις τιμές του κόσμου, η εκκλησία αναζήτησε την εύνοια και την υποστήριξη των μεγάλων της γής. Απορρίπτοντας με αυτή τη στάση το Χριστό, παρασύρθηκε να συμμαχήσει με τον αντιπρόσωπο του «άρχοντα του σκότους,» τον επίσκοπο της Ρώμης.

Ένα από τα σπουδαιότερα δόγματα του Ρωμαιοκαθολικισμού διδάσκει ότι ο πάπας είναι η ορατή κεφαλή της παγκόσμιας εκκλησίας του Χριστού και ότι έχει το προνόμιο της απόλυτης υπεροχής πάνω απ' όλους τους επισκόπους και ποιμένες του κόσμου. Επί πλέον στον πάπα απονεμήθηκαν και οι τίτλοι αυτής της ίδιας της Θεότητας. Έλαβε τον τίτλο «Κύριος ο πάπας ο Θεός» και ανακηρύχθηκε αλάθητος, απαιτώντας την απονομή σεβασμού από μέρους όλων των ανθρώπων. Τη λατρεία που ο Σατανάς αξίωσε από το Χριστό στην έρημο του πειρασμού, εξακολουθεί και σήμερα να απαιτεί μέσω της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας, και απειράριθμα πλήθη είναι πρόθυμα να του την προσφέρουν.

Όσοι όμως φοβούνται και σέβονται το Θεό, αντιμετωπίζουν τη φανερή αυτή πρόκληση κατά του ουρανού με τον ίδιο τρόπο που ο Χριστός αντέκρουσε τις αξιώσεις του πανούργου εχθρού όταν του είπε: «Θέλεις προσκυνήσει Κύριον τον Θεόν σου και Αυτόν μόνον θέλεις λατρεύσει.» (Λουκ. 4:8.) Πουθενά δεν γίνεται νύξη μέσα στο λόγο Του ότι ο Θεός προσδιόρισε οποιονδήποτε άνθρωπο κεφαλή της εκκλησίας. Το δόγμα της παπικής υπεροχής αντιτίθεται κατά διάμετρο στη γραφική διδαχή. Καμία εξουσία δεν έχει ο πάπας πάνω στην εκκλησία του Χριστού παρά μόνο με την υπεξαίρεση.

Οι Καθολικοί επιμένουν να κατηγορούν τους Διαμαρτυρομένους για αίρεση και οικειοθελή αποσκίρτηση από την πραγματική εκκλησία. Αλλ' οι κατηγορίες αυτές ταιριάζουν μάλλον σ' αυτούς τους ίδιους. Αυτοί είναι που υποβίβασαν το λάβαρο του Χριστού και απομακρύνθηκαν από «την πίστιν ήτις άπαξ παρεδόθη εις τους αγίους.» (Ιουδ. 3.)

Ο Σατανάς ήξερε πολύ καλά πως οι Άγιες Γραφές καθιστούν τους ανθρώπους ικανούς να ανακαλύψουν τις απατηλές μεθοδείες του και να αντισταθούν στη δύναμή του. Και αυτός ακόμη ο Σωτήρας του κόσμου το λόγο του Θεού χρησιμοποίησε για να αντικρούσει τις επιθέσεις του. Κάθε επίθεσή του ο Χριστός την αντέκρουσε με την ασπίδα της αιώνιας αλήθειας, λέγοντας: «Είναι γεγραμμένον.» Σε κάθε πρόταση του αντιπάλου, αντέτασσε τη σοφία και τη δύναμη του λόγου. Ο μόνος τρόπος για να κατορθώσει ο διάβολος να επιβληθεί στις καρδιές των ανθρώπων και να επιτύχει την εγκαθίδρυση του παπικού υπεξαίρεστή, ήταν να κρατήσει τους ανθρώπους στην άγνοια των Γραφών. Αφού η Γραφή εξυψώνει το Θεό, και τοποθετεί τους θνητούς ανθρώπους στην πραγματική τους θέση, οι ιερές αλήθειες της έπρεπε να μείνουν κρυμμένες και ακυκλοφόρητες. Αυτή ακριβώς τη λογική υιοθέτησε η Καθολική εκκλησία. Για εκατοντάδες χρόνια η κυκλοφορία της Βίβλου είχε απαγορευθεί. Ο λαός δεν είχε το δικαίωμα ούτε να τη μελετάει, ούτε να την έχει στην κατοχή του. Ανώτεροι ή κατώτεροι χωρίς ήθος και χαρακτήρα κληρικοί, ερμήνευαν τα διδάγματά της όπως τους συνέφερε. Έτσι έφθασε ο πάπας στο σημείο να αποκτήσει διεθνή σχεδόν αναγνώριση σαν αντιπρόσωπος του Θεού στη γή, εξουσιοδοτημένος με την ανώτατη θρησκευτικοπολιτική εξουσία.

Όταν το βιβλίο αυτό--ο μοναδικός της πλάνης

ανιχνευτής--εξέλιπε, ο Σατανάς επεδόθηκε στο έργο του όπως ακριβώς ήθελε. Η προφητεία ανέφερε ότι ο παπισμός «θέλει διανοηθεί να μεταβάλει καιρούς και νόμους.» (Δαν. 7:25.) Αυτό το πρόγραμμα το ανέλαβε χωρίς καμιά χρονοτριβή. Προσφέροντας στους ειδωλολάτρες προσήλυτους μια λύση που να αντικαθιστά τη λατρεία των ειδώλων, για να διευκολύνει την από μέρους τους αποδοχή της Χριστιανικής θρησκείας, η προσκύνηση των εικόνων και των ιερών λειψάνων καθιερώθηκε βαθμηδόν στη Χριστιανική λατρεία. Τελικά η απόφαση μιας ιερής συνόδου θέσπισε το σύστημα της εικονολατρείας. Και για να ολοκληρωθεί το ανοσιούργημα, η Ρώμη πήρε τη μεγάλη τόλμη να αφαιρέσει από το νόμο του Θεού, τη δεύτερη εντολή που απαγορεύει την εικονολατρεία, και διαίρεσε επίσης τη δεκάτη εντολή σε δύο, για να διατηρηθεί ο ακριβής αριθμός του δεκαλόγου.

Το πνεύμα των παραχωρήσεων στο βωμό της ειδωλολατρείας άνοιξε το δρόμο για μια καινούργια περιφρόνηση της θεϊκής εξουσίας. Συνεργαζόμενος με τους ανόσιους εκκλησιαστικούς αρχηγούς, ο Σατανάς επετέθηκε επίσης και εναντίον της τετάρτης εντολής, και παραμερίζοντας το αρχικό Σάββατο, την αγιασμένη και ευλογημένη του Θεού ημέρα, (Γεν. 2:2-3.) θέσπισε στη θέση της την τήρηση «της σεβαστής ημέρας του ηλίου,» την καθιερωμένη ειδωλολατρική γιορτή. Στην αρχή η αλλαγή αυτή δεν εφαρμόσθηκε στα φανερά. Τους πρώτους αιώνες όλοι γενικά οι Χριστιανοί τηρούσαν το πραγματικό Σάββατο. Ζηλωτές της δόξας του Θεού και πιστεύοντες στο αμετάβλητο του νόμου Του, οι Χριστιανοί των πρώτων αιώνων τηρούσαν με μεγάλη ευλάβεια τα ιερά του προστάγματα. Χρησιμοποιώντας όλη του τη μαεστρία, ο Σατανάς εργάσθηκε μέσω των πρακτόρων του για την επιτυχία του σκοπού του. Προκειμένου να στρέψει την προσοχή του κόσμου στην πρώτη μέρα της εβδομάδας, τη μετέτρεψε σε τελετή προς τιμή της ανάστασης του Χριστού. Αν και ορισμένα θρησκευτικά καθήκοντα εκτελούνταν την ημέρα αυτή, βασικά όμως θεωρείτο ημέρα αναψυχής. Το Σάββατο εξακολουθούσε να τηρείται ιερό.

Ακόμη και πρίν από τη γέννηση του Χριστού, προκειμένου να προετοιμάσει το έδαφος για τον επιδιωκόμενο σκοπό του, ο Διάβολος είχε επηρεάσει τους Ιουδαίους να επιβαρύνουν το Σάββατο με τα πió δυσβάστακτα καθήκοντα μεταβάλλοντας την τήρησή του σ' ένα οχληρό φορτίο. Εκμεταλλευόμενος τώρα το

ΑΠΟΡΡΙΠΤΟΝΤΑΣ ΤΟ ΛΟΓΟ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

φορτικό χαρακτήρα που ο ίδιος του είχε δώσει, πρόσθετε ακόμη και την περιφρονητική κατηγορία ότι αυτό ήταν ένα θέσπισμα Ιουδαϊκό. Ενώ οι Χριστιανοί θεωρούσαν γενικά την Κυριακή σαν χαρμόσυνη γιορτή, τους ενέπνευσε να κάνουν το Σάββατο ημέρα νηστείας, θλίψης και κατήφειας με σκοπό να δείξουν την περιφρόνηση τους προς τους Εβραίους.

Στην αρχή του τετάρτου αιώνα, με ένα διάταγμά του ο αυτοκράτορας Κωνσταντίνος θέσπισε την Κυριακή σα δημόσια πανήγυρη σε ολόκληρη τη Ρωμαϊκή αυτοκρατορία. Μ' αυτό τον τρόπο η «ημέρα του ηλίου» λατρεύονταν από τους ειδωλολάτρες υπηκόους του και παράλληλα τιμώταν και από τους Χριστιανούς. Η πολιτική του αυτοκράτορα απέβλεπε στο να συμφιλιώσει τα αντικρουόμενα συμφέροντα των ειδωλολατρικών και χριστιανικών παρατάξεων. Στην απόφασή του αυτή παρακινήθηκε από τους επισκόπους της εκκλησίας οι οποίοι εμπορούμενοι από φιλόδοξα και μεγαλομανή σχέδια, έκριναν ότι αν η ίδια ημέρα αργίας τηρείτο τόσο από τους Χριστιανούς όσο και από τους ειδωλολάτρες, αυτό θα επετάχυνε το νόμιμο εκχριστιανισμό των τελευταίων. Και έτσι θα μεγάλωνε η αίγλη και η δύναμη της εκκλησίας. Παρόλα αυτά, αν και πολλοί θεοφοβούμενοι Χριστιανοί κατέληξαν βαθμηδόν να θεωρούν την Κυριακή ημέρα αγίας μέχρι ενός ορισμένου σημείου, εξακολουθούσαν όμως συνάμα να φυλάγουν ακόμη το πραγματικό Σάββατο, σύμφωνα με την τετάρτη εντολή.

Ο αρχηγός της πλάνης δεν είχε ακόμη ολοκληρώσει το έργο του. Ήταν αποφασισμένος να συγκεντρώσει ολόκληρο το Χριστιανικό κόσμο κάτω από το λάβαρό του και να ασκήσει την επιρροή του μέσο του εκπροσώπου του, του αλλαζονικού ποντίφηκα που ισχυρίζονταν ότι αντιπροσώπευε τον Ιησού Χριστό. Με τη βοήθεια των μισο-εκχριστιανισμένων ειδωλολατρών, φιλοδόξων ιεραρχών και πρός τα εγκόσμια ρεπόντιων κληρικών, εκπλήρωσε το σκοπό του. Οικουμενικές σύνοδοι συνερχόμενες κατά διάφορα χρονικά διαστήματα, συγκέντρωναν τις αρχιερατικές προσωπικότητες από όλα τα μέρη του κόσμου. Σχεδόν σε κάθε τέτοια σύνοδο, το θεοσύστατο Σάββατο έπεφτε όλο και χαμηλότερα, ενώ αντίθετα η Κυριακή έπαυρνε διαρκώς την κατεύθυνση πρὸς τα πάνω. Κατ' αυτόν τον τρόπο, η ειδωλολατρική πανήγυρη έφθασε να τιμάται σαν θείκό θέσπισμα, ενώ το πραγματικό Σάββατο της Γραφής ανακηρύχθηκε Εβραϊκό

απομεινάδι, και όσους εξακολουθούσαν να το τηρούν η εκκλησία τους αναθεμάτιζε.

Ο μεγάλος αποστάτης κατόρθωσε να εξυψώσει «εαυτόν εναντίον εις πάντα λεγόμενον Θεόν ή σέβασμα.» (Β΄ Θεσ. 2:4.) Είχε τολμήσει να μεταβάλει τη μοναδική εντολή του θεϊκού νόμου η οποία αναντίρρητα εφιστά την προσοχή ολόκληρης της ανθρωπότητας πρός τον ζώντα και αληθινό Θεό. Στην τετάρτη εντολή ο Θεός παρουσιάζεται σαν δημιουργός του ουρανού και της γής, μιά ιδιότητα που Τον διακρίνει από όλους τους ψευδείς θεούς. Η εβδόμη ημέρα αγιάσθηκε, σαν αναμνηστικό της δημιουργίας και καθιερώθηκε για την ανάπαυση του ανθρώπου. Προορίζονταν να φέρνει διαρκώς στη σκέψη του ανθρώπου το ζωντανό Θεό σαν πηγή ζωής και αντικείμενο σεβασμού και λατρείας. Ο Σατανάς αγωνίζεται να αποσπάσει την αφοσίωση των ανθρώπων από το Θεό και την απονομή υπακοής στο νόμο Του. Γι' αυτόν το λόγο στρέφει ιδιαίτερα τις προσπάθειές του κατά της εντολής εκείνης η οποία δείχνει ότι ο Θεός είναι Δημιουργός.

Σήμερα οι Διαμαρτυρόμενοι ισχυρίζονται ότι η ανάσταση του Χριστού την πρώτη της εβδομάδας, κατέστησε την ημέρα αυτή το χριστιανικό Σάββατο. Καμιά όμως γραφική απόδειξη δεν υπάρχει για την εκδοχή αυτή. Ούτε ο Χριστός ούτε οι απόστολοί Του τίμησαν την ημέρα αυτή. Η τήρηση της Κυριακής αργίας σαν θέσπισμα χριστιανικό έλκει την καταγωγή της από «το μυστήριο της ανομίας» (Β΄ Θεσ. 2:7.) που στις μέρες ακόμη του αποστόλου Παύλου είχε αρχίσει τη δράση του. Που και πότε ενέκρινε ο Κύριος το υιοθέτημα αυτό του παπισμού; Ποιά έγκυρη δικαιολογία μπορεί να προβληθεί για μια αλλαγή την οποία δεν επιδοκιμάζουν οι Γραφές;

Τον έκτο αιώνα ο παπισμός είχε στερεωθεί πάνω σε γερές βάσεις. Έδρα της εξουσίας του ορίσθηκε η πρωτεύουσα της αυτοκρατορίας και ο αρχιεπίσκοπος της Ρώμης ανακηρύχθηκε κεφαλή ολόκληρης της εκκλησίας. Ο παγανισμός είχε παραχωρήσει τη θέση του στον παπισμό. Ο δράκοντας είχε προσφέρει στο θηρίο «την δύναμιν αυτού και τον θρόνον αυτού και εξουσίαν μεγάλην.» (Αποκ. 13:2.) Τότε άρχισαν τα 1260 χρόνια της παπικής καταδυνάστευσης που αναφέρονταν στις προφητείες του Δανιήλ και της Αποκάλυψης. (Δαν. 7:25, Αποκ. 13:5-7.) Οι Χριστιανοί ήταν αναγκασμένοι να διαλέξουν μεταξύ των δύο: ή να θυσιάσουν την ακεραιότητά τους και να παραδεχθούν το παπικό

ΑΠΟΡΡΙΠΤΟΝΤΑΣ ΤΟ ΛΟΓΟ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

λατρευτικό και λειτουργικό σύστημα, ή να χάσουν τη ζωή τους σαπίζοντας στη φυλακή ή υφιστάμενοι το μαρτυρικό θάνατο του πασάλου, της φωτιάς ή του καταπέλτη του δημίου. Τώρα έβρισκαν την εκπλήρωσή τους τα προφητικά λόγια του Ιησού: «Θέλετε δε παραδοθεί και υπό γονέων και αδελφών και συγγενών και φίλων, και θέλουσι θανατώσει τινας εξ υμών, και θέλετε είσθαι μισούμενοι υπό πάντων δια το όνομά Μου.» (Λουκ. 21:16-17.) Ένας απaráμιλλος για την αγριότητα του διωγμός εξαπολύθηκε κατά των πιστών, και ο κόσμος μεταβλήθηκε σ' ένα αχανές πεδίο μάχης. Για εκτοντάδες χρόνια η εκκλησία του Χριστού ήταν αναγκασμένη να ζεί στην απομόνωση και στην αφάνεια. Όπως χαρακτηριστικά αναφέρει ο προφήτης: «Η γυνή έφυγεν εις την έρημον όπου έχει τόπον ητοιμασμένον από του Θεού δια να τρέφωσιν αυτήν εκεί ημέρας χιλίας διακοσίας εξήκοντα.» (Αποκ. 12:6.)

Η ανάρρηση της Ρωμαϊκής εκκλησίας στην εξουσία σημειώνει την αρχή του Μεσαίωνα. Όσο αύξανε η δύναμή της, τόσο πύκνωνε το σκότος γύρω της. Το επίκεντρο της πίστης μεταφέρονταν διαρκώς από το Χριστό, το πραγματικό θεμέλιο, στο Ρωμαίο αρχιεπίσκοπο. Αντί να εμπιστεύονται στον Υιό του Θεού για την άφεση των αμαρτιών τους και για την αιώνια σωτηρία τους, οι άνθρωποι απέβλεπαν στον πάπα και στους ιερείς και επισκόπους στους οποίους είχε απονείμει ιδιαίτερη εξουσία. Τα πλήθη διδάσκονταν ότι ο πάπας ήταν ο μεσίτης τους στη γή και ότι κανείς δε μπορούσε να πλησιάσει το Θεό χωρίς τη μεσολάβησή του. Επί πλέον ότι αυτός έστεκε στη θέση του Θεού και επομένως ο κόσμος του όφειλε απόλυτη υποταγή. Οποιαδήποτε παραβίαση των απαιτήσεών του έφθανε για να επιβληθούν οι αυστηρότερες κυρώσεις ψυχής και σώματος στους παραβάτες. Έτσι η σκέψη των ανθρώπων απομακρύνονταν από το Θεό και στρέφονταν σε ανθρώπους υποκείμενους σε σφάλματα, παραστρατήματα και αγριότητες ή μάλλον σ' αυτόν τον ίδιο τον άρχοντα του σκότους, αφού εκείνος ενεργούσε μέσο αυτών. Η αμαρτία μεταμφιέσθηκε κάτω από το πανωφόρι της αγιωσύνης. Όταν οι Γραφές απαγορεύονται και ο άνθρωπος βάζει τον εαυτό του πάνω από όλους, το μόνο που μπορούμε να περιμένουμε είναι πλάνη, εξαπάτηση και ηθική κατάπτωση. Με την τιμητική θέση που δόθηκε στα ανθρώπινα διατάγματα και στις παραδόσεις, δεν άργησε να εκδηλωθεί η διαφθορά, το αιώνιο αυτό αποτέλεσμα της

παραμέρισης του θεϊκού νόμου.

Αυτές ήταν επικίνδυνες μέρες για την εκκλησία του Χριστού. Πράγματι ελάχιστοι είχαν απομείνει πιστοί σημαιοφόροι. Αν και η αλήθεια δεν έμενε ποτέ δίχως υπερασπιστές, ήρθαν όμως στιγμές όπου φάνηκε ότι η πλάνη και η δεισιδαιμονία θα υπερίσχυαν και ότι η πραγματική θρησκεία θα χάνονταν από το πρόσωπο της γής. Το ευαγγέλιο εξαφανίστηκε, αλλά οι διάφοροι θρησκευτικοί τύποι πολλαπλασιάζονταν, βαρύνοντας τους ανθρώπους με φορτία δυσβάστακτα.

Όχι μόνο διδάσκονταν οι Χριστιανοί να θεωρούν τον πάπα για μεσίτη τους, αλλ' ακόμη και να πιστεύουν ότι μπορούν να εξιλεωθούν από τις αμαρτίες τους με τα καλά τους έργα. Μακρυνά ταξίδια σε τόπους προσκυνήματος, κανόνες μετανοίας, λατρεία των ιερών λειψάνων, ανέγερση καθεδρικών ναών, βωμών και αγίων τάφων, καταβολή μεγάλων χρηματικών ποσών στα ταμεία της εκκλησίας, αυτά και άλλα παρόμοια μέσα είχαν εφευρεθεί για να κατευνάσουν την οργή του Θεού και να εξασφαλίσουν την εύνοιά Του. Σαν να ήταν άνθρωπος ο Θεός να οργίζεται με τιποτένια πράγματα ή να εξευμενίζεται με δώρα και με τύπους μετανοίας!

Παρόλο ότι μεγάλη διαφθορά επικρατούσε ακόμη και μεταξύ των αρχηγών της Ρωμαϊκής εκκλησίας, η επιρροή τους όμως εξακολουθούσε να αυξάνει διαρκώς. Πρός τα τέλη του ογδόου αιώνα, οι παπιστές ισχυρίστηκαν ότι από τα πρώτα χρόνια της ύπαρξης της εκκλησίας, ο επίσκοπος της Ρώμης απολάμβανε τα ίδια με τα σύγχρονα πνευματικά του δικαιώματα. Για να ευσταθεί όμως ένας τέτοιος ισχυρισμός έπρεπε να εφεβρεθούν ορισμένα μέσα που να του προσδώσουν το απαιτούμενο κύρος. Ο πατέρας του ψεύδους δεν άργησε να προτείνει την πρόπουσα λύση. Αρχαία έγγραφα πλαστογραφήθηκαν από τους καλογήρους. Αποφάσεις ιερών συνόδων για τις οποίες ποτέ κανείς δεν είχε ακούσει να γίνεται λόγος ανακαλύφθηκαν, αποκαθιστώντας την παγκόσμια παπική υπεροχή από αρχαιοτάτων χρόνων. Και τέτοιες απάτες γίνονταν τώρα πρόθυμα αποδεκτές από μιά εκκλησία η οποία είχε απορρίψει την αλήθεια.

Οι λιγοστοί πιστοί που οικοδομούσαν πάνω στο βέβαιο θεμέλιο (Α΄ Κορ. 3:10-11.), απορούσαν και δυσανασχετούσαν με τα συσσωρευμένα απορρίμματα των ψευδοδιδασκαλιών που

ΑΠΟΡΡΙΠΤΟΝΤΑΣ ΤΟ ΛΟΓΟ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

εμπόδιζαν το έργο τους. Σαν τους οικοδόμους των τειχών της Ιερουσαλήμ την εποχή του Νεεμία, μερικοί έφθασαν στο σημείο να πούν: «Η δύναμις των εργατών ητόνισε, και το χώμα είναι πολύ, και εμείς δεν δυνάμεθα να οικοδομούμεν το τείχος.» (Νεεμ. 4:10.) Αποκαωμωμένοι από τους αδυσώπητους αγώνες κατά του διωγμού, της αλάτις και της ανομίας, καθώς και κάθε άλλου σατανικού επινοήματος για την παρεμπόδιση του έργου τους, μερικοί από τους πιστούς εκείνους οικοδόμους αποκαρδιώθηκαν. Και για να βρουν την ησυχία τους και να εξασφαλίσουν την περιουσία τους και τη ζωή τους, στράφηκαν μακριά από το πραγματικό θεμέλιο. Άλλοι, ακλόνητοι από τον εχθρικό αντιπερισπασμό, δήλωναν με θάρρος: «Μη φοβηθήτε από αυτών· ενθυμείσθε τον Κύριον τον μέγαν και φοβερόν.» (εδ. 14.) και ζωσμένοι ο καθένας τους με το σπαθί του πνεύματος στο πλευρό τους (Εφεσ. 6:17.), εξακολουθούσαν το έργο τους.

Σε κάθε εποχή, το ίδιο πνεύμα μίσους και ανταγωνισμού ενέπνεε τους εχθρούς του Θεού και την ίδια πάντοτε αγρυπνία και καθιέρωση ήταν υποχρεωμένοι να δείξουν οι δούλοι Του. Τα λόγια του Χριστού προς τους μαθητές Του ισχύουν και για τους οπαδούς Του των εσχάτων ημερών: «Οσα λέγω προς εσάς, προς πάντας λέγω, Αγρυπνείτε.» (Μάρκ. 13:37.)

Το σκοτάδι φαίνονταν να πυκνώνει όλο και περισσότερο. Η λατρεία των εικόνων πήρε γενικότερη μορφή. Αναμμένα κεριά τοποθετούνταν μπροστά στις εικόνες και προσευχές απευθύνονταν τώρα σ' αυτές. Οι πιό παράλογες και δεισιδαιμονικές συνήθειες καθιερώθηκαν. Σε τέτοιο βαθμό οι σκέψεις των ανθρώπων είχαν αιχμαλωτισθεί από τις διάφορες προλήψεις που η λογική δε μπορούσε να επιβληθεί. Αφού οι ιερείς και οι επίσκοποι έτρεχαν οι ίδιοι πίσω από τις ηδονές, την ασέλγεια και τη διαφθορά, επόμενο ήταν οι απλοϊκοί που απέβλεπαν σ' αυτούς για καθοδήγηση, να βυθισθούν στην άγνοια και στην εξαθλίωση.

Άλλο ένα προοδευτικό βήμα έκανε ο παπισμός όταν τον ενδέκατο αιώνα ο πάπας Γρηγόριος Ζ΄ ανακήρυξε το αλάθητο της Ρωμαϊκής Εκκλησίας. Μία από τις χρησιμοποιούμενες προτάσεις ανέφερε ότι, σύμφωνα με τις Γραφές, η Εκκλησία ούτε έσφαλε ποτέ, ούτε είναι δυνατόν ποτέ να σφάλει. Αλλά ο ισχυρισμός δε συνοδεύονταν από καμιά γραφική απόδειξη. Επιπλέον ο υπεροπτικός ποντίφηκας σφετερίσθηκε ως και το δικαίωμα να καθαιρεί αυτοκράτορες και διακήρυξε ότι κανείς απολύτως δεν

είχε το δικαίωμα να μετατρέψει οποιαδήποτε επιβαλλομένη από αυτόν καταδικαστική απόφαση. Αντίστροφα όμως επεφύλασσε στον εαυτό του το προνόμιο να ανατρέπει όλων των άλλων τις αποφάσεις.

Ένα εντυπωσιακό παράδειγμα του βάνανυσου χαρακτήρα του υπέρμαχου αυτού του αλάθητου δόθηκε με τη συμπεριφορά του προς το Γερμανό αυτοκράτορα Ερρίκο Δ'. Επειδή τόλμησε να αμφισβητήσει την αυθεντία του πάπα, ο ηγεμόνας αυτός αφορίσθηκε και ανακηρύχθηκε έκπτωτος. Τρομοκρατημένος από την εγκατάληψη και τις απειλές των πριγκίπων υπηκόων του, που το παλικό διάγγελμα ξεσήκωσε σε ανταρσία εναντίον του, ο Ερρίκος βρέθηκε αναγκασμένος να ζητήσει συμφιλίωση με τη Ρώμη. Συνοδευόμενος από τη γυναίκα του και έναν αφοσιωμένο υπηρέτη, διάβηκε τις Άλπεις μέσα στην καρδιά του χειμώνα για να πάει να ταπεινωθεί μπροστά στον πάπα. Φθάνοντας στον πύργο όπου ο Γρηγόριος είχε καταλύσει, οδηγήθηκε, χωρισμένος απ' τους σωματοφύλακές του, σε μια εξωτερική αυλή και εδώ, μέσα στο δριμύ ψύχος του μεσοχειμώνα, με ακάλυπτο κεφάλι, με γυμνά πόδια και με άθλια περιβολή, περίμενε την άδεια να γίνει δεκτός από τον πάπα. Μόνο έπειτα από τριήμερη νηστεία και εξομολόγηση, συγκατένευσε ο αρχιεράρχης να του χορηγήσει τη συγγνώμη του. Αλλά και τότε ακόμη, μόνο υπό τον όρο ότι ο αυτοκράτορας θα περίμενε την επικύρωση του πάπα πριν να του απονεμηθούν εκ νέου τα εμβλήματα του αξιώματός του και πριν αναλάβει την εξάσκηση των βασιλικών του καθηκόντων. Κατενθουσιασμένος από το θρίαμβό του αυτόν, ο Γρηγόριος καυχώταν μετά ότι ήταν καθήκον του να συντρίβει την υπερηφάνεια των μοναρχών.

Τι χτυπητή αντίθεση ανάμεσα στην αυταρχική υπεροψία του αγέρωχου αυτού δεσπότη και στην πραότητα και γλυκύτητα του Χριστού, ο οποίος απεικονίζει τον εαυτό του κρούοντας στη θύρα της καρδιάς και περιμένοντας να του ανοίξουν για να μπει και να φέρει τη συγχώρεση και την ειρήνη και ο οποίος δίδαξε στους μαθητές Του «όστις θέλει να ήναι πρώτος εν υμίν, ας ήναι δούλος υμών.» (Ματθ. 20:27.)

Όσο περνούσαν τα χρόνια τόσο πολλαπλασιάζονταν οι πλάνες των δογμάτων της Ρωμαϊκής εκκλησίας. Και πριν ακόμη από την εγκαθίδρυση της παπωσύνης, οι διδαχές ορισμένων ειδωλολατρών φιλοσόφων είχαν επισύρει την προσοχή της

εκκλησίας και η επιρροή τους μέσα σ' αυτή είχε γίνει αισθητή. Πολλοί που ισχυρίζονταν ότι είχαν ασπασθεί το Χριστιανισμό, έμεναν κατά βάθος προσκολλημένοι στις βασικές δοξασίες της παγανικής φιλοσοφίας τους. Όχι μόνο οι ίδιοι, εξακολουθούσαν να τη μελετούν, αλλά τη συνιστούσαν και σε άλλους σαν μέσο με το οποίο μπορούσαν να επεκτείνουν την επιρροή τους μεταξύ των ειδωλολατρών. Μ' αυτό τον τρόπο σοβαρές πλάνες προσκυρώθηκαν στη χριστιανική πίστη. Περίοπτη ανάμεσά τους θέση κατέχει η θεωρία της αθανασίας της Ψυχής και της συνειδητής κατάστασης των νεκρών. Η θεωρία αυτή αποτέλεσε τη βάση πάνω στην οποία η Ρωμαϊκή εκκλησία στηρίχθηκε για την επίκληση των αγίων και τη λατρεία της Παρθένου Μαρίας. Από αυτήν επίσης πηγάζει και η αιρετική διδαχή των αιωνίων βασάνων για τους τελικά αμετανόητους—διδαχή που πολύ νωρίς ενσωματώθηκε ήδη στη Ρωμαιοκαθολική πίστη.

Αυτό πάλι προετοίμασε το δρόμο για την αποδοχή ενός άλλου ειδωλολατρικού κατασκευάσματος που η Ρώμη ονόμασε «καθαρήριον πύρ» και που χρησιμοποίησε για την τρομοκρατία του ευκολόπιστου, δεισιδαιμονικού λαού. Η αιρετική αυτή διδασκαλία ισχυρίζεται ότι οι Ψυχές εκείνων που δεν ενοχοποιούνται με τη βαρειά αιώνια καταδίκη, υφίστανται την ανάλογη για τα αμαρτήματά τους τιμωρία σ' ένα ειδικό τόπο βασάνων όπου, αφού εξαγνισθούν, γίνονται τότε δεκτοί στον ουρανό.

Άλλο ένα παρασκεύασμα χρειάζονταν η Ρώμη για να επωφεληθεί από τους φόβους και τα τρωτά σημεία των οπαδών της. Αυτό της το προμήθευσε το δόγμα των συγχωροχαρτιών. Πλήρη άφεση αμαρτιών, παρελθόντων, παρόντων ή μελλοντικών, και απαλλαγή από όλα τα δεινά και τις ποινές που επιβάλλονταν γι' αυτές υπόσχονταν ο πάπας σε όλους όσους θα έπαιρναν μέρος στους θρησκευτικούς πολέμους κάτω από την αιγίδα του Ρωμαίου ποντίφικα. Οι πόλεμοι αυτοί απέβλεπαν στην επέκταση των επιγείων κτήσεών του, στην τιμωρία των εχθρών του και στην εξόντωση εκείνων που τολμούσαν να αρνηθούν την πνευματική υπεροχή του. Επιπλέον οι άνθρωποι διδάσκονταν ότι πληρώνοντας χρήματα στην εκκλησία, μπορούσαν να ελευθερωθούν οι ίδιοι από την αμαρτία και να απαλλάξουν επίσης και τις Ψυχές προσφιλών τους νεκρών, που βασανίζονταν μέσα στις φλόγες των βασάνων. Με τέτοια μέσα η Ρώμη γέμιζε τα χρηματοκιβώτιά της και

Η Γραφική τελετή του Κυριακού δείπνου, αντικαταστάθηκε από μία ειδωλολατρική θυσία την ώρα της λειτουργίας. Οι παπικοί κληρικοί διατείνονταν ότι με τους ακατάληπτους θεατρινισμούς τους μπορούσαν να μεταβάλουν το απλό ψωμί και κρασί σε πραγματικό «σώμα και αίμα του Χριστού.» (Καρδινάλιος Wiseman, "The Real Presence of the Body and Blood of Our Lord Jesus Christ in the Blessed Eucharist, Proved From Scripture," Διάλεξη 8, μέρος 3, παράγραφος 26.) Με βλάσφημη αλαζονεία ισχυρίζονταν απερίφραστα ότι είχαν την ικανότητα να δημιουργήσουν το Θεό, τον Δημιουργό των πάντων. Και οι Χριστιανοί ήταν υποχρεωμένοι με την επιβολή της θανατικής ποινής να ομολογήσουν πίστη στη φοβερή αυτή αίρεση, την τόσο προσβλητική για τον ουρανό. Πλήθη ολόκληρα ρίχθηκαν στις φλόγες γιατί αρνήθηκαν να την αναγνωρίσουν.

Το δέκατο τρίτο αιώνα οργανώθηκε η φρικιαστικότερη από όλες μηχανορραφία του παπικού συστήματος, η Ιερή Εξέταση. Αυτή ήταν το αποκύημα της συνεργασίας του άρχοντα του σκότους με τους αρχηγούς της παπικής ιεραρχίας. Στα μυστικοσυμβούλιά τους ο Σατανάς και οι άγγελοί του κατηύθυναν τις σκέψεις πονηρών ανθρώπων, ενώ αόρατος στη μέση έστεκε ένας άγγελος του Θεού καταχωρώντας τα απαίσια πρακτικά φρικιαστικών θεσπισμάτων και σημειώνοντας πράξεις αφάνταστα ωμές για να τις ιδούν τα μάτια των ανθρώπων. Η «Βαβυλών η μεγάλη» είχε μεθύσει «από του αίματος των αγίων.» Τα κατακρεουργημένα σώματα εκατομμυρίων μαρτύρων βοούσαν στο Θεό ζητώντας την εκδίκηση της αποστάτριας δύναμης.

Ο παπισμός ανακηρύχθηκε παγκόσμιος δεσπότης. Βασιλιάδες και αυτοκράτορες υποκλίνονταν μπροστά στα διατάγματα του Ρωμαίου ποντίφηκα. Η τύχη των ανθρώπων, τόσο η πρόσκαιρη όσο και η αιώνια, φαίνονταν να εξαρτάται από αυτόν. Για εκατοντάδες χρόνια ο κόσμος είχε απόλυτα και ανεπιφύλακτα δεχθεί τις διδασκαλίες της Ρώμης, είχε με κατάνυξη εκτελέσει τις ιεροτελεστίες της και είχε καθόλα παρακολουθήσει τα πανηγύρια της. Οι κληρικοί της απολάμβαναν γενναία υλική και ηθική υποστήριξη. Ποτέ ξανά η Ρωμαϊκή Εκκλησία δεν απέκτησε μεγαλύτερη επιβλητικότητα, μεγαλοπρέπεια και δύναμη.

Αλλά «η μεσημβρία της παπwsύνης απετέλεσε το μεσονύκτιο του κόσμου.» (J. A. Wylie, "The History of Protestantism," Τόμ. 1, κεφ. 4.) Οι Άγιες Γραφές κατήντησαν

ΑΠΟΡΡΙΠΤΟΝΤΑΣ ΤΟ ΛΟΓΟ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

σχεδόν άγνωστες όχι μόνο για τους λαϊκούς, αλλά και για τους κληρικούς. Σαν τους Φαρισαίους του παλιού καιρού, έτσι και οι παπικοί αρχηγοί, μισούσαν το φώς που φανέρωνε τις αμαρτίες τους. Αφού παραμέρισαν το νόμο του Θεού, τον κανόνα της δικαιοσύνης, ασκούσαν τώρα απεριόριστη δύναμη και διέπρατταν ακαταλόγιστα ανοσιουργήματα. Η απάτη, η φιλαργυρία και η ανηθικότητα κυριαρχούσαν. Προκειμένου να εξασφαλίσουν πλούτη και κοινωνικές θέσεις, οι άνθρωποι δε δίσταζαν μπροστά σε κανένα έγκλημα. Τα ανάκτορα των παπών και των καρδινάλιων υπήρξαν θέατρα των πιο χαμερπών σκηνών διαφθοράς. Μερικοί πρυτανεύοντες ιεράρχες βαρύνονταν με τέτοια αποτρόπαια εγκλήματα, που πολιτικοί αρχηγοί προσπάθησαν να εκθρονίσουν τις εκκλησιαστικές αυτές προσωπικότητες, μη ανεχόμενοι τα τερατουργήματά τους.

Για ολόκληρους αιώνες η Ευρώπη δεν παρουσίασε καμιά πρόοδο στον τομέα της μάθησης, των καλών τεχνών και του πολιτισμού. Μιά ηθική και πνευματική παράλυση είχε προσβάλει ολόκληρο το Χριστιανικό κόσμο.

Η παγκόσμια κατάσταση κάτω από το Ρωμαϊκό πέλμα παρουσίαζε μια φοβερή και καταπληκτική εκπλήρωση των λόγων του προφήτη Ωσηέ: «Ο λαός Μου ηφανίσθη δι' έλλειψιν γνώσεως· επειδή σύ απέρριψες την γνώσιν και Εγώ απέρριψά σε . . . επειδή ελησμόνησας τον νόμον του Θεού σου και Εγώ θέλω λησμονήσει τα τέκνα σου.» «Δεν υπάρχει αλήθεια, ουδέ έλεος, ουδέ γνώσις Θεού επί της γής. Επιπορκία και ψεύδος και φόνος και κλοπή και μοιχεία πλημμύρισαν, και αίματα εγγίζουσιν επί αίματα.» (Ωσηέ 4:6,1-2.) Αυτά τα αποτελέσματα είχε η απόρριψη του λόγου του Θεού.

Ο ΑΜΕΤΑΒΛΗΤΟΣ ΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

«Και ηνοιχθη ο ναός του Θεού εν τω ουρανώ, και εφάνη η κιβωτός της διαθήκης Αυτού.» (Αποκ. 11:19.) Η κιβωτός της διαθήκης του Θεού βρίσκονταν στα άγια των αγίων, στο δεύτερο διαμέρισμα του αγιαστηρίου. Κατά τη λειτουργία του επιγείου αγιαστηρίου, που ήταν «τύπος και σκιά των επουρανίων,» το διαμέρισμα αυτό δεν άνοιγε παρά μία μόνο φορά το χρόνο για τον καθαρισμό του αγιαστηρίου. Συνάγεται μ' αυτό ότι η γνωστοποίηση του ανοίγματος του ναού του Θεού στον ουρανό και της εμφάνισης της κιβωτού της διαθήκης, αναφέρεται στα άγια των αγίων του ουρανίου αγιαστηρίου όταν άνοιξαν το 1844, τότε που ο Χριστός εισήλθε εκεί για να ασχοληθεί με την τελειωτική φάση του μεσιτικού Του έργου. Εκείνοι που μέσο της πίστης παρακολούθησαν το μεγάλο Αρχιερέα τους κατά την ανάληψη των καθηκόντων Του μέσα στα άγια των αγίων, διέκριναν εκεί την κιβωτό της διαθήκης Του. Αφού μελέτησαν το θέμα του αγιαστηρίου, κατανόησαν το σημείο της μεταβολής στην ιερατική διακονία του Σωτήρα και Τον έβλεπαν τώρα να εκτελεί τα υψηλά Του καθήκοντα μπροστά στην κιβωτό του Θεού, παρουσιάζοντας την αξία του αίματός Του χάρη των αμαρτωλών.

Η κιβωτός του επιγείου αγιαστηρίου περιείχε τις δύο λίθινες πλάκες επάνω στις οποίες ήταν χαραγμένες οι εντολές του νόμου του Θεού. Η κιβωτός απλώς χρησίμευε σαν θήκη όπου ήταν τοποθετημένες οι πλάκες του δεκαλόγου και η παρουσία των θεϊκών αυτών εντολών ήταν εκείνη που πρόσδιδε ιδιαίτερη αξία και ιερότητα στην κιβωτό. Όταν ο ναός του Θεού ανοίχθηκε στον ουρανό, φανερώθηκε η κιβωτός της διαθήκης Του. Μέσα λοιπόν στα άγια των αγίων του ουρανίου αγιαστηρίου βρίσκεται φυλαγμένος με ιερή ευλάβεια ο θεϊκός νόμος· ο ίδιος εκείνος νόμος ο γνωστοποιημένος με τη φωνή Αυτού του Θεού μέσα από τις βροντές του Σινά και ο χαραγμένος με το ίδιο Του το χέρι επάνω στις λίθινες πλάκες.

Ο ΑΜΕΤΑΒΛΗΤΟΣ ΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Ο νόμος του Θεού όπως βρίσκεται στο ουράνιο αγιαστήριο είναι το αυθεντικό πρωτότυπο των εντολών εκείνων που χαράχθηκαν στις λίθινες πλάκες και αναφέρονται από το Μωϋσή στην Πεντάτευχο. Αυτές αποτελούσαν το ακριβές αντίγραφο. Η κατανόηση αυτού του σημαντικού θέματος, οδήγησε τους πιστούς να αντιληφθούν τον άγιο και αναλλοίωτο χαρακτήρα του νόμου του Θεού. Κατάλαβαν τότε όσο ποτέ άλλοτε τη βαρύτητα των λόγων του Σωτήρα: «Έως αν παρέλθη ο ουρανός και η γή, ιώτα εν, ή μία κεραία δεν θέλει παρέλθει από του νόμου.» (Ματθ. 5:18.) Αποτελώντας την αποκάλυψη του θελήματός Του και το αντίγραφο του χαρακτήρα Του, ο νόμος του Θεού ισχύει για πάντα σαν «πιστός μάρτυς εν τω ουρανώ.» Καμία από τις εντολές του δεν έχει ακυρωθεί. Ούτε ένα γιώτα ούτε μία κεραία δεν έχουν αλλοιωθεί. Ο Ψαλμωδός λέγει: «Εις τον αιώνα, Κύριε, διαμένει ο νόμος Σου εν τω ουρανώ.» «Αληθιναί πάσαι αι εντολαί Αυτού, εστερεωμένοι εις τον αιώνα του αιώνος.» (Ψαλμ. 119:89, 111:7,8.)

Στην καρδιά του Δεκαλόγου βρίσκεται η τετάρτη εντολή, όπως ακριβώς αυτή είχε εξαγγελθεί απ' αρχής: «Ενθυμού την ημέραν του Σαββάτου δια να αγιάζης αυτήν έξ ημέρας εργάζου, και κάμνε πάντα τα έργα σου· η ημέρα όμως η εβδόμη είναι Σάββατον Κυρίου του Θεού σου· μη κάμης εν ταύτη ουδέν έργον, μήτε σύ, μήτε ο υιός σου, μήτε η θυγάτηρ σου, μήτε ο δούλος σου, μήτε η δούλη σου, μήτε το κτήνος σου, μήτε ο ξένος σου ο εντός των πυλών σου. Διότι εις έξ ημέρας εποίησεν ο Κύριος τον ουρανόν και την γήν και την θάλασσαν και πάντα τα εν αυτή εν δε τη ημέρα τη εβδόμη κατέπαυσε· δια τούτο ευλόγησε Κύριος την ημέραν του Σαββάτου και ηγίασεν αυτήν.» (Έξ. 20:8-11.)

Το Πνεύμα του Θεού άγγιξε τις καρδιές των μελετητών εκείνων του λόγου Του και τότε διαπίστωσαν ότι, μέσα στην άγνοιά τους, υπήρξαν οι ακούσιοι παραβάτες της εντολής αυτής καταπατώντας την πραγματική ημέρα ανάπαυσης του Δημιουργού. Άρχισαν να εξετάζουν τους λόγους για τους οποίους τηρείτο η πρώτη ημέρα της εβδομάδας αντί της ημέρας την οποία ο Θεός είχε αγιάσει. Δεν μπόρεσαν να ανακαλύψουν στη Βίβλο καμία απόδειξη για την κατάλυση της τετάρτης εντολής ή για την τροποποίηση του Σαββάτου. Η ευλογία με την οποία αρχικά αγιάσθηκε το Σάββατο δεν είχε ποτέ μετακινηθεί. Προσπαθούσαν ειλικρινά να γνωρίσουν και να εκτελέσουν το

Ο ΑΜΕΤΑΒΛΗΤΟΣ ΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

θέλημα του Θεού. Η διαπίστωση ότι υπήρξαν παραβάτες του νόμου Του τους προξένησε βαθειά λύπη. Επιθυμώντας να δείξουν την αφοσίωσή τους στο Θεό, άρχισαν τότε να αγιάζουν τη δική Του ημέρα του Σαββάτου.

Πολλές και επίμονες προσπάθειες καταβλήθηκαν για να ανατρέψουν την πεποίθησή τους αυτή. Δεν μπορούσε κανείς να αρνηθεί ότι αφού το επίγειο αγιαστήριο ήταν τύπος και σκιά του ουρανίου, ο νόμος ο τοποθετημένος στην κιβωτό του επιγείου ήταν το πραγματικό αντίγραφο του νόμου του φυλαγμένου στην κιβωτό του επουρανίου. Επομένως η αναγνώριση της αλήθειας της αναφερομένης στο θέμα του ουρανίου αγιαστηρίου συνεπάγονταν την παραδοχή των αξιώσεων του νόμου του Θεού, συμπεριλαμβανομένης και της τετάρτης εντολής. Εδώ ακριβώς έγκειτο το μυστικό της μεγάλης και αποφασιστικής αντίδρασης στην κατά πάντα εναρμονισμένη Γραφική αποκάλυψη σχετικά με την υπηρεσία του Χριστού στο ουράνιο αγιαστήριο. Οι άνθρωποι προσπαθούσαν να κλείσουν την πόρτα που ο Θεός είχε ανοίξει και να ανοίξουν την πόρτα που Εκείνος είχε κλείσει. Αλλ' Εκείνος «όστις ανοίγει και ουδείς κλείει και κλείει και ουδείς ανοίγει,» είχε δηλώσει: «Εξεύρω τα έργα σου· ιδού έθεσα ενώπιόν σου θύραν ανεωγμένην και ουδείς δύναται να κλείσει αυτήν.» (Αποκ. 3:7-8.) Ο Χριστός άνοιξε τη θύρα -- δηλαδή την πόρτα της λειτουργίας στα άγια των αγίων -- φώς ξεχύθηκε τότε από την ανοικτή θύρα του ουρανίου αγιαστηρίου και η τετάρτη εντολή αποκαλύφθηκε ότι αποτελεί μέρος του νόμου που φυλάσσεται εκεί. Και αυτό που είχε θεσπισθεί από το Θεό, κανείς δεν μπορούσε να το ανατρέψει.

Όσοι είχαν αποδεχθεί το φώς του μεσιτικού έργου του Χριστού και του αιωνίου χαρακτήρα του νόμου του Θεού, ανακάλυψαν ότι οι ίδιες αυτές αλήθειες παρουσιάζονται στο κεφάλαιο 14 της Αποκάλυψης. Οι αγγελίες του κεφαλαίου αυτού σχηματίζουν στο σύνολό τους μία τριπλή προειδοποίηση που σκοπό έχει να προετοιμάσει τον κόσμο για την επιστροφή του Κυρίου. Η κοινοποίηση «ήλθεν η ώρα της κρίσεως Αυτού,» αναφέρεται στη λήξη του ιερατικού έργου του Χριστού για τη σωτηρία του ανθρώπου. Διακηρύττει μία αλήθεια η οποία πρέπει να κοινοποιείται μέχρι που να λήξει το εξιλαστικό έργο του Σωτήρα και Αυτός να επιστρέψει στη γή για να παραλάβει το λαό Του. Η διαδικασία της κρίσης που άρχισε το 1844 θα συνεχισθεί

Ο ΑΜΕΤΑΒΛΗΤΟΣ ΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

ώσπου να εκδοθούν όλες γενικά οι ατομικές αποφάσεις ζώντων και νεκρών ώστε αυτό παρατείνεται μέχρι το τέλος της ιστορίας της ανθρωπότητας. Προκειμένου να βρεθούν οι άνθρωποι προετοιμασμένοι για να παρουσιασθούν στην κρίση, το διάγγελμα τους προστάζει: «Φοβήθητε τον Θεόν και δότε δόξαν εις Αυτόν,» «και προσκυνήσατε τον ποιήσαντα τον ουρανόν, και την γήν, και την θάλασσαν και τας πηγάς των υδάτων.» Το αποτέλεσμα της αποδοχής των αγγελιών αυτών εμφανίζεται στην ακόλουθη παράγραφος: «Εδώ είναι οι φυλάττοντες τας εντολάς του Θεού και έχοντες την μαρτυρίαν του Ιησού.» Προκειμένου να προετοιμασθούν για την ημέρα της κρίσης, οι άνθρωποι υποχρεούνται να τηρήσουν το νόμο του Θεού. Με βάση το νόμο αυτόν διερευνάται ο χαρακτήρας του καθενός κατά την κρίση. Ο απόστολος Παύλος δηλώνει: «Όσοι ημάρτησαν υπό νόμον, θέλουνσι κριθή δια νόμου, . . . εν τη ημέρα ότε θέλει κρίνει ο Θεός τα κρυπτά των ανθρώπων δια του Ιησού Χριστού.» Λέγει ακόμη ότι «οι εκτελεσταί του νόμου θέλουνσι δικαιωθή.» (Ρωμ. 2:12-16.) Η πίστη είναι απαραίτητος παράγοντας στην τήρηση του νόμου του Θεού· επειδή «χωρίς πίστεως αδύνατον είναι να ευαρεστήση τις εις Αυτόν.» (Εβρ. 11:6.) «Και πάν ότι δεν γίνεται εκ πίστεως, είναι αμαρτία.» (Ρωμ. 14:23.)

Ο πρώτος άγγελος καλεί τους ανθρώπους να φοβηθούν το Θεό και να δώσουν δόξα σ' Αυτόν και να Τον προσκυνήσουν σαν Δημιουργό του ουρανού και της γής. Για να κάνουν αυτό, οφείλουν να δείξουν υπακοή στο νόμο Του. Ο φιλόσοφος Σολομών λέγει: «Φοβού τον Θεόν και φύλαττε τας εντολάς Αυτού· επειδή τούτο είναι το πάν του ανθρώπου.» (Εκκλ. 12:13.) Χωρίς την υπακοή στις εντολές Του καμία λατρεία δεν είναι ευάρεστη στο Θεό. «Αύτη είναι η αγάπη του Θεού, το να φυλάττωμεν τας εντολάς Αυτού.» (Α' Ιωάν. 5:3.) «Του εκκλίνοντος το ωτίον από του να ακούη τον νόμον, και η προσευχή αυτού θέλει είσθαι βδέλυγμα.» (Παρ. 28:9.)

Η υποχρεωτική προσκύνηση του Θεού απορρέει από το γεγονός ότι Αυτός είναι ο Δημιουργός και σ' Αυτόν οφείλουν την ύπαρξή τους όλα τα πλάσματά Του. Κάθε φορά που η Γραφή αναφέρεται στην αξίωση του Θεού για σεβασμό και λατρεία, πάνω από τις ειδωλολατρικές θεότητες, για αποδεικτικό στοιχείο παρουσιάζει πάντοτε τη δημιουργική Του ικανότητα. «Διότι πάντες οι θεοί των εθνών είναι είδωλα· ο δε Κύριος τους ουρανούς

Ο ΑΜΕΤΑΒΛΗΤΟΣ ΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

εποίησε.» (Ψαλμ. 96:5.) «Με τίνα λοιπόν θέλετε Με εξομοιώσει και θέλω εξισωθεί; λέγει ο Άγιος. Σηκώσατε υψηλά τους οφθαλμούς σας, και ιδέτε, τις εποίησε ταύτα.» (Ησ. 40:25-26.) «Ούτω λέγει Κύριος, ο ποιήσας τους ουρανούς, Αυτός ο Θεός ο πλάσας την γήν και ποιήσας αυτήν· Εγώ είμαι ο Κύριος και δεν υπάρχει άλλος.» (Ησ. 45:18.) Ο Ψαλμωδός λέγει: «Γνωρίσατε ότι ο Κύριος είναι ο Θεός· Αυτός έκαμεν ημάς και ουχί ημείς.» (Ψαλ. 100:3.) «Δεύτε ας προσκυνήσωμεν και ας προσπέσωμεν ας γονατίσωμεν ενώπιον του Κυρίου του Ποιητού ημών.» (Ψαλ. 95:6.) Και αυτές οι άγιες υπάρξεις που λατρεύουν το Θεό στον ουρανό βασιλεύουν την εκδήλωση του σεβασμού τους στην ομολογία: «Άξιος είσαι, Κύριε, να λάβης την δόξαν και την τιμήν και την δύναμιν· διότι σύ έκτισας τα πάντα.» (Αποκ. 4:11.)

Στο κεφάλαιο 14 της Αποκάλυψης οι άνθρωποι καλούνται να λατρεύσουν το Δημιουργό. Και σαν αποτέλεσμα της διάδοσης της τριπλής αγγελίας, η προφητεία παρουσιάζει μία κατηγορία ανθρώπων που φυλάττουν τις εντολές του Θεού. Ανάμεσα στις εντολές αυτές είναι μία που άμεσα αποδεικνύει το Θεό σαν Δημιουργό. Η τετάρτη εντολή διακηρύττει: «Η ημέρα όμως η εβδόμη είναι Σάββατον Κυρίου του Θεού σου . . . διότι εις εξ ημέρας εποίησεν Κύριος τον ουρανόν και την γήν, την θάλασσαν, και πάντα τα εν αυτή· εν δε τη ημέρα τη εβδόμη κατέπαυσε δια τούτο ευλόγησε Κύριος την ημέραν του Σαββάτου και ηγίασεν αυτήν.» (Έξ. 20:10-11.) Αναφερόμενος στο Σάββατο ο Κύριος λέγει: «Ας είναι μεταξύ Εμού και υμών σημείον ώστε να γνωρίζητε ότι Εγώ είμαι Κύριος ο Θεός σας.» (Ιεζ. 20:20.) Και ο λόγος που δίδεται σαν εξήγηση είναι: «Διότι εις έξ ημέρας εποίησεν ο Κύριος τον ουρανόν και την γήν, εν δε τη εβδόμη ημέρα κατέπαυσε και ανεπαύθη.» (Έξ. 31:17.)

«Η σπουδαιότητα του Σαββάτου σαν αναμνηστικό της δημιουργίας έγκειται στο ότι παρουσιάζει ένα μόνιμο αποδεικτικό στοιχείο για την οφειλή λατρείας στο Θεό» -- επειδή Αυτός είναι ο Δημιουργός και εμείς τα δημιουργήματά Του. — «Όστε λοιπόν το Σάββατο αποτελεί το θεμέλιο της θεϊκής λατρείας, αφού διδάσκει τη σημαντική αυτή αλήθεια κατά τον πιό εντυπωσιακό τρόπο. Αυτό δεν συμβαίνει με καμία άλλη εντολή. Η πραγματική βάση για τη θεϊκή προσκύνηση όχι μόνο στην περίπτωση του Σαββάτου, αλλά και κατά γενικό κανόνα λατρείας, βρίσκεται στη διάκριση που υφίσταται ανάμεσα στον Ποιητή και στα πλάσματά

Ο ΑΜΕΤΑΒΛΗΤΟΣ ΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Του. Η μεγάλη αυτή αλήθεια δεν μπορεί να περιέλθει ποτέ σε αχρησία, ούτε πρέπει ποτέ να λησμονηθεί.» (J.N.Andrews "History of the Sabbath," κεφ. 27.) Ο αντικειμενικός σκοπός του Θεού κατά τη θέσπιση του Σαββάτου στην Εδέμ ήταν να διατηρηθεί ανεξίτηλα χαραγμένη η αλήθεια αυτή στη διάνοια του ανθρώπου. Και όσο αποτελεί γεγονός ότι η δημιουργική ιδιότητα του Θεού συνεπάγεται έγκυρη αξίωση για τη λατρεία Του, άλλο τόσο το Σάββατο θα εξακολουθεί να είναι σημείο Του και αναμνηστικό Του. Αν το Σάββατο είχε βρεί παγκόσμια απήχηση, οι καρδιές και οι σκέψεις των ανθρώπων θα είχαν στραφεί στο Δημιουργό σαν αντικείμενο του σεβασμού και της λατρείας τους και δεν θα υπήρχαν στον κόσμο ειδωλολάτρες, άθεοι ή άπιστοι. Η τήρηση του Σαββάτου είναι ένδειξη αφοσίωσης προς τον πραγματικό Θεό, «τον ποιήσαντα τον ουρανόν, την γήν, την θάλασσαν και τας πηγάς των υδάτων.» Συμπεραίνεται μ' αυτό ότι η αγγελία που εντέλλεται στους ανθρώπους να λατρεύσουν το Θεό και να τηρήσουν τις εντολές Του στρέφει την προσοχή τους ιδιαίτερα στην τήρηση της τετάρτης εντολής.

Σε αντιδιαστολή με όσους τηρούν τις εντολές του Θεού και έχουν την πίστη του Ιησού, ο τρίτος άγγελος αναφέρεται σε μία άλλη κατηγορία ανθρώπων που οι πλάνες τους καυτηριάζονται με μία επίσημη και τρομακτική προειδοποίηση: «Όστις προσκυνεί το θηρίον και την εικόνα αυτού και λαμβάνει χάραγμα επί του μετώπου αυτού ή της χειρός αυτού, και αυτός θέλει πίνει εκ του οίνου του θυμού του Θεού.» (Αποκ. 14:9-10.) Η κατανόηση της αγγελίας αυτής απαιτεί την ορθή ερμηνεία των αναφερομένων συμβόλων. Τι παριστάνει το θηρίο, η εικόνα, το χάραγμα;

Η προφητική συνοχή μέσα στην οποία απαντώνται τα σύμβολα αυτά αρχίζει με το δωδέκατο κεφάλαιο της Αποκάλυψης. Συγκεκριμένα με το δράκοντα που επεδίωξε να εξοντώσει το Χριστό κατά τη γέννησή Του. Διευθετείται ότι ο δράκοντας είναι ο Σατανάς. (Αποκ. 12:9) Αυτός ήταν ο ηθικός αυτουργός που εξώθησε τον Ηρώδη να θανατώσει το Σωτήρα. Αλλά ο κύριος συντελεστής του Σατανά στον πόλεμο εναντίον του Χριστού και του λαού Του κατά τα πρώτα χρόνια της χριστιανικής εποχής, ήταν η Ρωμαϊκή αυτοκρατορία με την επικρατούσα θρησκεία της της ειδωλολατρίας. Ενώ λοιπόν ο δράκοντας κατά πρώτιστο ρόλο παριστάνει το Σατανά, συμβολίζει κατά δευτερεύουσα έννοια την ειδωλολατρική Ρώμη.

Ο ΑΜΕΤΑΒΛΗΤΟΣ ΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Στο δέκατο τρίτο κεφάλαιο, (εδάφια 1-10,) παρουσιάζεται άλλο ένα θηρίο «όμοιο με πάρδαλιν,» στο οποίο ο δράκοντας έδωσε «την δύναμιν αυτού, και τον θρόνον αυτού και εξουσίαν μεγάλην.» Το σύμβολο αυτό, όπως η πλειοψηφία των Διαμαρτυρουμένων παραδέχεται, παριστάνει την παπική εξουσία που διαδέχθηκε την αρχαία Ρωμαϊκή αυτοκρατορία στη δύναμη, στο θρόνο και στην κυριότητα. Για το θηρίο το όμοιο με τη λεοπάρδαλη λέγεται ότι «εδόθη εις αυτό στόμα λαλούν μεγάλα και βλασφημίας . . . και ήνοιξε το στόμα αυτού εις βλασφημίαν εναντίον του Θεού, να βλασφημήση το όνομα Αυτού, και την σκηνήν Αυτού, και τους κατοικούντας εν τω ουρανώ. Και εδόθη εις αυτό να κάμη πόλεμον με τους αγίους, και να νικήση αυτούς· και εδόθη εις αυτό εξουσία επί πάσαν φυλήν, και γλώσσαν και έθνος.» Η προφητεία αυτή, πανομοιότυπη σχεδόν με την περιγραφή του μικρού κέρατος του εβδόμου κεφαλαίου του Δανιήλ, αποδίδεται αναμφισβήτητα στον παπισμό.

Ο προφήτης αναφέρει: «Εδόθη εις αυτό εξουσία να κάμη πόλεμον τεσσαράκοντα δύο μήνας.» Πάλι σ' ένα άλλο σημείο λέγει: «Είδον μίαν των κεφαλών αυτού ως πεπληγωμένην θανατηφόρως.» Και συνεχίζει: «Όστις φέρει εις αιχμαλωσίαν, εις αιχμαλωσίαν υπάγει· όστις φονεύση με μάχαιραν, πρέπει αυτός να φονευθή με μάχαιραν.» Οι σαράντα δύο μήνες ισοδυναμούν με το διάστημα του «καιρού, καιρών και ημίσεως καιρού,» τριάμιση χρόνια, ή με τις 1260 μέρες του Δανιήλ 7 -- διάστημα κατά το οποίο η παπική εξουσία θα καταδυνάστευε το λαό του Θεού. Η χρονική αυτή περίοδος, όπως είδαμε σε προηγούμενα κεφάλαια, άρχισε με την επικράτηση της παπικής υπεροχής το 538 και έληξε το 1798. Τη χρονιά εκείνη ο πάπας αιχμαλωτίσθηκε από τα Γαλλικά στρατεύματα, η παπική δύναμη δέχθηκε τη θανατηφόρα της πληγή και η προφητεία «όστις φέρει εις αιχμαλωσίαν, εις αιχμαλωσίαν υπάγει,» βρήκε την εκπλήρωσή της.

Σ' αυτό το σημείο εμφανίζεται ένα καινούργιο σύμβολο. Ο προφήτης λέγει: «Είδον άλλο θηρίον ανεβαίνον εκ της γής, και είχε κέρατα δύο όμοια με αρνίου.» (Αποκ. 13:11.) Τόσο η όψη του θηρίου αυτού όσο και ο τρόπος της ανάρρησής του, δείχνουν ότι το έθνος το συμβολιζόμενο εδώ είναι διαφορετικό από τα έθνη τα περιγραφόμενα με τα προηγούμενα σύμβολα. Οι μεγάλες παγκόσμιες αυτοκρατορίες που κυριάρχησαν στη γή παρουσιάσθηκαν στο Δανιήλ σαν αρπακτικά θηρία ανεβαίνοντας

Ο ΑΜΕΤΑΒΛΗΤΟΣ ΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

από τα ύδατα «όταν οι τέσσαρες άνεμοι του ουρανού συνεφόρμησαν επί την θάλασσαν την μεγάλην.» (Δαν. 7:2.) Στην Αποκάλυψη 17:15, δίνεται η εξήγηση ότι με τα ύδατα συμβολίζονται «λαοί και όχλοι, και έθνη και γλώσσαι.» Οι άνεμοι εξάλλου υποδηλώνουν πολέμους. Οι τέσσερες άνεμοι του ουρανού «οίτινες συνεφόρμησαν επί την θάλασσαν την μεγάλην,» απεικονίζουν τις τρομερές σκηνές των κατακτήσεων και επαναστάσεων που εξασφάλισαν την υπεροχή στα βασίλεια αυτά.

Το δικέρατο όμως θηρίο που μοιάζει με αρνί παρουσιάζεται «αναβαίνον εκ της γής.» Αντί να εγκαθιδρυθεί ανατρέποντας άλλες δυνάμεις, το έθνος αυτό ιδρύεται πάνω σε ακατάκτητα ακόμη εδάφη και εξελίσσεται σιγά-σιγά και με τρόπο ειρηνικό. Δεν μπορούσε λοιπόν να εμφανισθεί ανάμεσα στα συνοστιζόμενα και συμπλεκόμενα κράτη της Γηραιάς Ευρώπης -- την πολυτάραχη αυτή θάλασσα λαών, όχλων, εθνών και γλωσσών. Πρέπει να αναζητηθεί στο Δυτικό Ημισφαίριο.

Ποιό έθνος στο Νέο Κόσμο γύρω στα 1798 ανέρχονταν όλο και ψηλότερα σε δύναμη, με προοπτική κύρους και μεγαλωσύνης, επισύροντας την παγκόσμια προσοχή; Η εφαρμογή του συμβόλου δεν επιδέχεται καμία αμφιβολία. Ένα, και μόνο ένα έθνος, ανταποκρίνεται στα χαρακτηριστικά της προφητείας αυτής: Αναντίρρητα οι Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής. Πολλές φορές την ίδια αυτή ιδέα, κάποτε τα ίδια σχεδόν λόγια του εμπνευσμένου προφήτη χρησιμοποίησαν διάφοροι ιστορικοί και ρήτορες για την περιγραφή της εμφάνισης και ανάπτυξης του έθνους αυτού. Το θηρίο παρουσιάσθηκε «αναβαίνον εκ της γής.» Σύμφωνα με τους σχολιαστές, η αναφερόμενη εδώ λέξη «αναβαίνον» στην κυριολεξία αποδίδεται σε κάτι που «μεγαλώνει ή ξεφυτρώνει όπως το φυτό.» Επί πλέον όπως είδαμε, το έθνος αυτό έμελλε να κάνει την εμφάνισή του σε ακατάκτητα ακόμη εδάφη. Ένας διάσημος συγγραφέας, περιγράφοντας την ανάρρηση των Ηνωμένων Πολιτειών, μιλάει για «το μυστήριο της εμφάνισής τους από το αχανές» και λέγει ότι «αυξηθήκαμε σε αυτοκρατορία σαν αθόρυβο φυτό.» (G. A. Townsend, "The New World Compared with the Old," σελ. 462.) Το 1850 μία Ευρωπαϊκή εφημερίδα χαρακτηριστικά περιέγραφε τις Ηνωμένες Πολιτείες σαν μία καταπληκτική «αναδυομένη» πολιτική εξουσία «που καθημερινά αυξάνει σε δύναμη και υπεροχή μέσα στη σιγαλιά της γής.» (The "Dublin Nation.") Ο Εδουάρδος Έβερετ σε μία αγόρευση

Ο ΑΜΕΤΑΒΛΗΤΟΣ ΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

του με θέμα τους Πρωτοπόρους ιδρυτές του κράτους αυτού ανέφερε: «Απόμακρο μέρος ζητούσαν να βρούν; ακίνδυνο μέσα στην ασημότητά του και οίγουρο μέσα στην απομόνωσή του όπου η μικρή εκκλησία του Λάϋδεν να μπορεί να απολαμβάνει τη θρησκευτική ελευθερία; Να σε ποιά πανίσχυρα εδάφη έφθασαν να υψώσουν τη σημαία του σταυρού με ειρηνικές κατακτήσεις!» (Ομιλία στις 22 Δεκ. 1824 στο Πλύμουθ της Μασσαχουσέτης σελ. 11.)

«Και είχε δύο κέρατα όμοια με αρνίου.» Τα κέρατα του αρνιού συμβολίζουν νεαρή ηλικία, αθωότητα και ήπιο χαρακτήρα και αποτελούν πιστή σκιαγράφιση του ποιού των Ηνωμένων Πολιτειών την εποχή που ο προφήτης τις οραματίσθηκε να «ανεβαίνουν» κατά το 1798. Ανάμεσα στους Χριστιανούς εξορίστους που ζήτησαν άσυλο στην Αμερική για να αποφύγουν την καταπιεστική στάση των εστεμμένων και την αδιαλλαξία των ιερωμένων, υπήρχαν πολλοί αποφασισμένοι να ιδρύσουν ένα κράτος πάνω στις στερεές βάσεις της πολιτικής και θρησκευτικής ελευθερίας. Οι απόψεις τους αυτές εξωτερικεύονται στο Διάγγελμα της Ανεξαρτησίας όπου διακηρύσσεται η μεγάλη αλήθεια ότι «όλοι οι άνθρωποι είναι γεννημένοι ίσοι,» και έχουν αναπόσπαστα δικαιώματα στη «ζωή, στην ελευθερία και στην επιδίωξη της ευτυχίας.» Και το Αμερικανικό Σύνταγμα εγγυάται στο λαό το δικαίωμα της αυτοδιοίκησης με την εκλογή αντιπροσώπων που εκλέγονται με λαϊκή ψηφοφορία για τη νομοθέτηση και την εφαρμογή των νόμων. Επιπλέον εξασφαλίζει την ανεξιθρησκεία επιτρέποντας στο κάθε άτομο να λατρεύει το Θεό σύμφωνα με τις υπαγορεύσεις της συνείδησής του. Η Δημοκρατία και ο Προτεσταντισμός απέβησαν οι θεμελιώδεις αρχές του έθνους, αποτελώντας το μυστικό της δύναμης και της ευημερίας του. Οι καταπιεζόμενοι και καταδυναστευόμενοι ολόκληρου του Χριστιανικού κόσμου απέβλεπαν σ' αυτή τη χώρα με ενδιαφέρον και με ελπίδα. Εκατομμύρια αποζήτησαν τις ακτές της με αποτέλεσμα οι Ηνωμένες Πολυτείες να καταστούν ένα από τα ισχυρότερα κράτη της γής.

Το θηρίο όμως με τα κέρατα του αρνιού «ελάλει ως δράκων. Και ενήργει όλην την εξουσίαν του πρώτου θηρίου ενώπιον αυτού, και έκαμνε την γήν και τους κατοικούντας εν αυτή να προσκυνήσωσι το θηρίον το πρώτον, του οποίου εθεραπεύθη η θανατηφόρος πληγή . . . λέγον πρός τους

Ο ΑΜΕΤΑΒΛΗΤΟΣ ΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

κατοικούντας επί της γῆς να κάμωσιν εικόνα εις το θηρίον το οποίον έχει την πληγὴν της μαχαίρας και ἔζησεν.» (Αποκ. 13:11-14.)

Τα αρνίσια κέρατα και η δρακόντια φωνή παρουσιάζουν μιὰ καταπληκτική αντίφαση ανάμεσα στις φαινομενικές διακηρύξεις και στις πράξεις του ἔθνους που σκιαγραφείται κατ' αυτόν τον τρόπο. Το ἔθνος «λαλεί» με την εφαρμογὴ των νομοθετικών και δικαστικών θεσπισμάτων του. Αυτὴ ἡ εφαρμογὴ θα αποβεί ἡ διάψευση των φιλελευθέρων και ειρηνικῶν αρχῶν που απετέλεσαν τα θεμέλια της πολιτικῆς του. Ἡ πρόρρηση ὅτι θα μιλήσει «ὡς δράκων» και θα εξασκήσει «ὅλην την ἐξουσίαν του πρώτου θηρίου» ἀπερίφραστα προμηνύει τὴ βαθμιαία πρόοδο ἐνὸς πνεύματος ἀδιαλλαξίας και κατατρεγμοῦ το οποίου εἶχε ἐκδηλωθεῖ ἀπὸ τα ἔθνη ἐκεῖνα που συμβολίζονται με το δράκοντα και τὴ λεοπάρδαλη. Και ἡ δήλωση ὅτι το δικέρατο θηρίο «ἐκάμε την γῆν και τους κατοικούντας ἐν αὐτῇ να προσκυνήσωσι το θηρίον το πρώτον» υπονοεῖ ὅτι το ἔθνος αὐτό θα κάνει χρῆση της ἐξουσίας του για τὴν ἐπιβολὴ κάποιας θρησκευτικῆς εφαρμογῆς σαν ἐκδήλωση τιμῆς στον παπισμό.

Μία τέτοια στάση θα ἦταν ἐντελῶς ἀντίθετη πρὸς τις αρχές του κράτους αὐτοῦ, πρὸς τὴ μεγαλοφυΐα των φιλελευθέρων θεσπισμάτων του, πρὸς τις σαφεῖς και ἐπίσημες ἀνακοινώσεις του Διαγγέλματος της Ἀνεξαρτησίας και πρὸς το Σύνταγμά του. Οἱ ἰδρυτές του ἔθνους με μεγάλη σύνεση προσπάθησαν να διαξεύξουν τὴν ἐκκλησίαν ἀπὸ τὴν πολιτικὴ ἐξουσία, ἀποσκοπώντας στην παράκαμψη των ἀναποφεύκτων ἀποτελεσμάτων της ἀδιαλλαξίας και του θρησκευτικοῦ διωγμοῦ. Το Σύνταγμα καθορίζει ὅτι «το Νομοθετικὸ Σώμα δεν δικαιοδοτεῖται να θεσπίζει νομοθετικά διατάγματα για τὴν ἐπιβολὴ της θρησκείας, οὔτε για τὴν ἀπαγόρευση της ἐλεύθερης ἐξάσκησης της θρησκείας.» Ἐπίσης ὅτι «ἡ ἐξάσκηση κανενὸς ἰδιαίτερου θρησκευματος μπορεῖ ποτέ να τεθεῖ ὅρος ἀπαραίτητος για τὴν κατάληψη οποιασδήποτε δημοσίας ἢ ἐμπιστευτικῆς θέσης στα πλαίσια της δικαιοδοσίας των Ἠνωμένων Πολιτειῶν.» Μόνον με τὴ σκανδαλώδη παραβίαση των προστατευτικῶν αὐτῶν θεσπισμάτων της ἐθνικῆς ἐλευθερίας θα μπορούσε οποιοσδήποτε θρησκευτικὸς νόμος να ἐπιβληθεῖ ἀπὸ μέρους της κρατικῆς ἐξουσίας. Μία τέτοια πολιτικὴ φαίνεται ἐξίσου ἀσυμβίβαστη ὅπως και το σύμβολο που τὴν ἐκπροσωπεύει: το θηρίο με τα αρνίσια κέρατα — το φαινομενικὰ ἀγνό, ἥμιο και ἀκάκο — ἔξυ μιλάει σαν δράκοντας.

Ο ΑΜΕΤΑΒΛΗΤΟΣ ΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

«Λέγον πρὸς τοὺς κατοικοῦντας ἐπὶ τῆς γῆς νὰ κόψωσιν εἰκόνα εἰς τὸ θηρίον.» Εἰς τὸ σαφέστατον ἀπεικονίζεται ἓνα πολιτικὸ σύστημα τοῦ οὐοίου ἡ νομοθετικὴ δύναμις βρίσκεται στὰ χέρια τοῦ λαοῦ· ἄλλη μία περίτρανη ἀπόδειξη ὅτι τὸ υποδεικνυόμενον ἀπὸ τὴν προφητεία ἔθνος εἶναι οἱ Ἡνωμένες Πολιτείες.

Τι εἶναι ὁμῶς ἡ εἰκόνα τοῦ θηρίου καὶ πῶς μπορεῖ νὰ σχηματισθεῖ; Ἡ εἰκόνα διαμορφώνεται ἀπὸ τὸ δικέρατο θηρίο καὶ ἀναφέρεται σαν «εἰκόνα εἰς τὸ θηρίον,» ἢ ἡ «εἰκὼν τοῦ θηρίου.» Για νὰ μάθομε τι εἶναι ἡ εἰκόνα καὶ με ποῖό τρόπο μπορεῖ νὰ σχηματισθεῖ, πρέπει νὰ μελετήσωμε τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτοῦ τοῦ ἴδιου τοῦ θηρίου, δηλαδὴ τῆς παλῶσύνης.

Ὅταν ἡ ἀρχέγονη ἐκκλησία διαφθάρηκε με τὴν ἀπομάκρυνσὴ τῆς ἀπὸ τῆς ἀπλῆς εὐαγγελικῆς ἀρχῆς καὶ με τὴν ἀπὸ μέρους τῆς παραδοχῆς εἰδωλολατρικῶν πῶν καὶ ἐθίμων, ἔχασε τότε τὸ Πνεῦμα καὶ τὴ δύναμις τοῦ Θεοῦ. Προκειμένου νὰ ἀσκεῖ ἐλεγχὸ ἐπάνω στὶς συνειδήσεις τῶν ἀνθρώπων, ἐπεζήτησε τὴν κρατικὴν υποστήριξη. Ἔτσι γεννήθηκε ὁ παπισμὸς, μία ἐκκλησία δηλαδὴ ποὺ ἐξουσίαζε τὸ κράτος καὶ ποὺ τὸ χρησιμοποιοῦσε γιὰ τὴν υποστήριξη τῶν συμφερόντων τῆς, ἰδιαίτερα γιὰ τὴν τιμωρία τῆς «αἵρεσης.» Για νὰ φθάσουν μιά μέρα οἱ Ἡνωμένες Πολιτείες νὰ διαμορφώσουν εἰκόνα στὸ θηρίο, θα πρέπει ὁ θρησκευτικὸς παράγοντας νὰ κυριαρχήσει ἐπάνω στὴν πολιτικὴ ἐξουσία με τέτοιον τρόπο ὥστε ἡ κρατικὴ ἐξουσία νὰ χρησιμοποιηθεῖ ἐπίσης ἀπὸ τὴν ἐκκλησία γιὰ τὴν ἐπίτευξη τῶν ἐπιδιώξεων τῆς.

Ὅσες φορές ἡ ἐκκλησία ἀπέκτησε πολιτικὴ δύναμις, τὴν ἐξήσκησε πάντοτε γιὰ τὴν τιμωρία τῆς διαφωνίας πρὸς τὰ θεσπίσματά τῆς. Ὅσες ἀπὸ τῆς Προτεστάντικῆς ἐκκλησίας ἀκολούθησαν τὸ παράδειγμα τῆς Ρώμης συμμαχώντας με πολιτικὰ δυνάμεις, ἐξέφρασαν τὴν ἴδια ἐπιθυμία γιὰ τὴν περιστολὴ τῆς ἐλευθερίας τῆς συνείδησης. Ἐνα σχετικὸ παράδειγμα εἶναι οἱ μακρόχρονοι διωγμοὶ τῶν ἀντιφρονούντων πρὸς τῆς ἀρχῆς τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας. Κατὰ τὸ δέκατο ἕκτο καὶ δέκατο ἑβδόμο αἰῶνα, χιλιάδες ἀπὸ τοὺς μὴ υποταγμένους στὴν ἐπίσημη θρησκεία τοῦ κράτους ἱεροκέρυκες, ἀναγκάσθηκαν νὰ ἐγκαταλείψουν τῆς ἐκκλησίας τοὺς, ἐνὺ πολυάριθμοι ἦταν τόσο οἱ ἱερωμένοι ὥς καὶ οἱ λαϊκοὶ ποὺ υποβλήθηκαν σὲ πρόστιμο καὶ φυλάκιση ἢ ὑπέστησαν βασανιστήρια καὶ μαρτυρικὸ θάνατο.

Ἡ ἀποστασία ὡδήγησε τὴν ἀρχαία ἐκκλησία νὰ ζητήσει τὴ συνδρομὴ τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας· καὶ αὐτὸ προλείανε τὸ δρόμο

Ο ΑΜΕΤΑΒΛΗΤΟΣ ΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

για την άνοδο του παπισμού, δηλαδή του θηρίου. Ο απόστολος Παύλος είχε πεί ότι έπρεπε πρώτα να «έλθη η αποστασία και αποκαλυφθή ο άνθρωπος της αμαρτίας.» (Β΄ Θεσ. 2:3.) Και η αποστασία της σύγχρονης εκκλησίας θα προετοιμάσει ξανά το δρόμο για την εικόνα του θηρίου.

Η Γραφή δηλώνει ότι πρίν από την παρουσία του Κυρίου θα κυριαρχήσει μία κατάσταση πνευματικής κατάρτισης παρόμοια με εκείνη των πρώτων χριστιανικών αιώνων. «Εν ταις εσχάταις ημέραις θέλουσιν ελθεί καιροί κακοί· διότι θέλουσιν είσθαι οι άνθρωποι φίλαντοι, φιλάργυροι, αλαζόνες, υπερήφανοι, βλάσφημοι, απειθείς εις τους γονείς, αχάριστοι, ανόσιοι, άσπλαχνοι, αδιάλλακτοι, συκοφάνται, ακρατείς, ανήμεροι, αφιλόγαθοι, προδότες, προπετείς, τετυφλωμένοι, φιλήδονοι μάλλον παρά φιλόθεοι, έχοντες μεν μορφήν ευσεβείας, πονημένοι δε την δύναμιν αυτής.» (Β΄ Τιμ. 3:1-5.) «Το δε Πνεύμα ρητώς λέγει ότι εν υστέροις καιροίς θέλουσιν αποστατήσιν τινές από της πίστεως, προσέχοντες εις πνεύματα πλάνης, και εις διδασκαλίας δαιμονίων.» (Α΄ Τιμ. 4:1.) Ο Σατανάς θα εργασθεί «εν πάσει δυνάμει και σημείοις και τέρασι ψεύδους και εν πάσει απάτη της αδικίας.» Και όλοι όσοι «δεν εδέχθησαν την αγάπην της αληθείας δια να σωθώσι,» θα εγκαταλειφθούν στο να αποδεχθούν «ενέργειαν πλάνης, ώστε να πιστεύσωσιν εις το ψεύδος.» (Β΄ Θεσ. 2:9-11.) Όταν προχωρήσει σ' αυτό το σημείο η ασέβεια, τα ίδια αποτελέσματα των πρώτων χριστιανικών αιώνων θα επακολουθήσουν.

Η μεγάλη δογματική ανομοιότητα που παρουσιάζουν οι Προτεστάντικές Εκκλησίες θεωρείται από πολλούς σαν κατηγορηματική απόδειξη ότι καμιά αποτελεσματική προσπάθεια δεν μπορεί να καταβληθεί ποτέ για την επιβολή μιάς αναγκαστικής δογματικής ομοιομορφίας. Αλλά χρόνια τώρα παρατηρείται μέσα στις εκκλησίες της Διαμαρτυρούμενης πίστεως μία συνεχώς αυξανόμενη διακαής επιθυμία για την εκκλησιαστική ένωση, με βάση τα κοινά δογματικά δεδομένα. Προκειμένου να επιτευχθεί μία τέτοια ένωση, η συζήτηση των αντιλεγόμενων θεμάτων — όσο σοβαρά και αν λογίζονται αυτά από την άποψη του λόγου του Θεού — πρέπει αναγκαστικά να αποφευχθεί.

Ο Κάρολος Μπήτσερ, σ' ένα κήρυγμα του το 1846, ανέφερε ότι η ιερωσύνη «των ευαγγελικών Προτεστάντικών εκκλησιών όχι μόνο αποτελείται απ' αρχής μέχρι τέλους από μία

Ο ΑΜΕΤΑΒΛΗΤΟΣ ΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

τρομερή καταπίεση προκαλούμενη αποκλειστικά από ανθρώπινο φόβο, αλλά ζεί και κινείται και υπάρχει μέσα σε μία κατάσταση πραγμάτων ριζικής διαφθοράς, κάνοντας διαρκώς έκκληση στα κατώτερα στοιχεία της υπόστασής τους να κατασιγάσουν την αλήθεια και να κλίνουν γόνυ μπροστά στη δύναμη της αποστασίας. Αυτά δεν έκανε η Ρώμη; Και μήπως δεν επαναλαμβάνομε και εμείς τα ίδια; Τι περιμένομε σε λίγο; Μιά καινούργια γενική σύνοδο! Μιά παγκόσμια συνέλευση! Μιά ευαγγελική συμμαχία, ένα οικουμενικό σύμβολο πίστεως!» (Κήρυγμα 22 Φεβρ. 1846 στο Fort Wayne της Ιντιάνας με θέμα "The Bible a Sufficient Creed.") Όταν αυτό επιτευχθεί, δεν υπολείπεται παρά ένα μόνο βήμα για την εξασφάλιση της ολοκληρωτικής ένωσης: η προσφυγή στη βία.

Όταν οι σημαντικότερες εκκλησίες των Ηνωμένων Πολιτειών συμπτυχθούν γύρω από τα κοινά μεταξύ τους δογματικά στοιχεία και ασκήσουν την επιρροή τους επάνω στο κράτος για την επιβολή των διαταγμάτων τους και την υποστήριξη των ιδρυμάτων τους, τότε η Διαμαρτυρόμενη Αμερική θα έχει σχηματίσει μία εικόνα Ρωμαϊκής ιεραρχίας, και η επιβολή κυβερνητικών κυρώσεων θα επακολουθήσει σαν αναπόφευκτο αποτέλεσμα.

Το δικέρατο θηρίο «έκαμε [διέταξε] πάντας, τους μικρούς και τους μεγάλους, και τους πλουσίους και τους πτωχούς, και τους ελευθέρους και τους δούλους να λάβωσι χάραγμα επί της χειρός αυτών της δεξιάς, ή επί των μετώπων αυτών· και να μη δύναται μηδείς να αγοράση ή να πωλήση, ειμί ο έχων το χάραγμα, ή το όνομα του θηρίου, ή τον αριθμόν του ονόματος αυτού.» (Αποκ. 13:16-17.) Η αγγελία του τρίτου αγγέλου λέγει: «Όστις προσκυνεί το θηρίον και την εικόνα αυτού και λαμβάνει χάραγμα επί του μετώπου αυτού ή επί της χειρός αυτού και αυτός θέλει πίνει εκ του οίνου του θυμού του Θεού.» Το «θηρίον» της περικοπής αυτής του οποίου η προσκύνηση επιβάλλεται από το δικέρατο θηρίο, είναι το πρώτο, το όμοιο με λεοπάρδαλη θηρίο, του δεκάτου τρίτου κεφαλαίου της Αποκάλυψης -- δηλαδή η παπυσώνη. Η «εικόνα του θηρίου» παριστάνει την ιδιαίτερη όψη που θα πάρει ο αποστάτης Προτεσταντισμός όταν οι Διαμαρτυρόμενες εκκλησίες καταφύγουν στην υποστήριξη της κρατικής δύναμης για την επιβολή των θεσπισμάτων τους. Υπολείπεται ακόμη να διασαφισθεί το «χάραγμα του θηρίου.»

Ο ΑΜΕΤΑΒΛΗΤΟΣ ΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Στη συνέχεια της προειδοποίησης κατά της προσκύνησης του θηρίου και της εικόνας του, η προφητεία διακηρύσσει: «Εδώ οι φυλάττοντες τας εντολάς του Θεού και την πίστιν του Ιησού.» Αφού οι τηρητές των εντολών του Θεού παρουσιάζονται έτσι σε αντίθεση με τους προσκυνητές του θηρίου και της εικόνας του τους δεχομένους το χάραγμά του, έπεται ότι η τήρηση του νόμου του Θεού από το ένα μέρος, και η παράβασή του από το άλλο, αποτελούν τα διακριτικά σημεία ανάμεσα στους προσκυνητές του Θεού και στους προσκυνητές του θηρίου.

Κύριο χαρακτηριστικό του θηρίου -- επομένως και της εικόνας του -- είναι η παράβαση των εντολών του Θεού. Σχετικά με το μικρό κέρας, τον παπισμό, ο Δανιήλ αναφέρει: «Θέλει διανοηθεί να μεταβάλη καιρούς και νόμους.» (Δαν. 7:25.) Και ο Παύλος αποδίδει στην ίδια αυτή δύναμη τους τίτλους: «ο άνθρωπος της αμαρτίας . . . ο αποδεικνύων εαυτόν ότι είναι Θεός.» Η μία προφητεία συμπληρώνει την άλλη. Μόνο με τη μεταλλαγή του νόμου του Θεού θα μπορούσε ο παπισμός να εξυψωθεί πάνω από το Θεό. Όσοι συνειδητά τηρούν τον αλλοιωμένο τώρα αυτό νόμο αποδίδουν φόρο τιμής στη δύναμη εκείνη την υπεύθυνη για την αλλοίωση. Μία τέτοια στάση υποταγής στον παπικό νόμο ισοδυναμεί με το χάραγμα,-- το σημείο της υποταγής στον πάπα αντί στο Θεό.

Ο παπισμός πράγματι επεχείρησε να μεταβάλει το νόμο του Θεού. Η δεύτερη εντολή που απαγορεύει τη λατρεία των εικόνων έχει αφαιρεθεί από το Δεκάλογο, ενώ η τετάρτη εντολή έχει τροποποιηθεί κατά τρόπο που να εντέλλεται την τήρηση της πρώτης αντί της εβδόμης ημέρας για Σάββατο του Κυρίου. Οι Καθολικοί όμως θεολόγοι προβάλλουν σαν δικαιολογία για την παράληψη της δευτέρας εντολής τον πλεονασμό. Αφού η εντολή αυτή συμπεριλαμβάνεται στην πρώτη, ισχυρίζονται ότι περιττεύει και ότι ο νόμος αποδίδεται με την ίδια έννοια την οποία αρχικά του απέδωσε ο Θεός. Όστε αυτή δεν μπορεί να είναι η αλλαγή που αναφέρει ο προφήτης. Εδώ γίνεται λόγος για μιά προμελετημένη, μιά σκόπιμη μεταλλαγή: «Θέλει διανοηθεί να μεταβάλη καιρούς και νόμους.» Την προφητεία αυτή ακριβέστατα εκπληρεί η μετατροπή της τετάρτης εντολής. Επειδή η μόνη αυθεντία που προβάλλεται γι' αυτήν είναι η αυθεντία της εκκλησίας. Εδώ απροκάλυπτα η παπική εξουσία τίθεται πάνω από τον ίδιο το Θεό.

Ο ΑΜΕΤΑΒΛΗΤΟΣ ΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Ενώ τους προσκυνητές του Θεού τους χαρακτηρίζει ιδιαίτερα ο σεβασμός προς την τετάρτη εντολή -- αφού αυτή αποτελεί το σημείο της δημιουργικής Του δύναμης και το αποδεικτικό της θεϊκής αξίωσης για την απονομή ανθρωπίνης τιμής και ευλαβείας -- οι προσκυνητές του θηρίου χαρακτηρίζονται από τις προσπάθειές τους να κατακρημνίσουν το αναμνηστικό του Δημιουργού, εξυψώνοντας στη θέση του το θέσπισμα του παπισμού. Το ζήτημα της Κυριακής σημειώνει την αφετηρία των αλαζονικών παπικών αξιώσεων. Και η παπική προσφυγή στην κρατική συνδρομή εγκαινιάσθηκε με την επιβολή της εξαναγκαστικής τήρησης της πρώτης ημέρας της εβδομάδας ως «ημέρας του Κυρίου.» Η Γραφή όμως δεν παρουσιάζει την πρώτη, αλλά την εβδόμη ημέρα για ημέρα του Κυρίου. Ο Χριστός είπε: «Ο Υιός του ανθρώπου Κύριος είναι και του Σαββάτου.» (Μάρκ. 2:28.) Η τετάρτη εντολή διακηρύσσει: «Η εβδόμη ημέρα είναι Σάββατον Κυρίου.» Και μέσο του προφήτη Ησαΐα ο Κύριος το καθορίζει: «Αγία Μου ημέρα.» (Ησ. 58:13.)

Ο ισχυρισμός ότι ο Χριστός μετέβαλε την ημέρα του Σαββάτου διαψεύδεται από τα ίδια του Χριστού τα λόγια: «Μη νομίσετε ότι ήλθον να καταλύσω τον νόμον ή τους προφήτας· δεν ήλθον να καταλύσω, αλλά να εκπληρώσω. Διότι αληθώς σας λέγω, έως αν παρέλθω ο ουρανός και η γή, ιώτα έν, ή μία κεραία δεν θέλει παρέλθει από του νόμου, έως ου εκπληρωθώσι πάντα. Όστις λοιπόν αθετήση μίαν των εντολών τούτων των ελαχίστων και διδάξη ούτω τους ανθρώπους, ελάχιστος θέλει ονομασθή εν τη βασιλεία των ουρανών· όστις δε εκτελέση και διδάξη, ούτος μέγας θέλει ονομασθή εν τη βασιλεία των ουρανών.» (Ματθ. 5:17-19.)

Κατά γενική ομολογία οι Διαμαρτυρόμενοι παραδέχονται ότι οι Γραφές δεν παρέχουν καμία εξουσιοδότηση για την αλλαγή του Σαββάτου. Το γεγονός αυτό σαφέστατα αναφέρεται στις δημοσιεύσεις της Αμερικανικής Εταιρείας Θρησκευτικών Φυλλαδίων, καθώς και της Αμερικανικής Ένωσης Κυριακών Σχολείων. Ένα από τα έργα αυτά ομολογεί την «απόλυτη σιωπή της Καινής Διαθήκης αναφορικά με οποιαδήποτε σαφή εντολή για το Σάββατο [αλλαγμένο στην Κυριακή ή την πρώτη ημέρα της εβδομάδας,] ή για ορισμένους κανόνες σχετικά με την τήρησή του.» (George Elliott, "The Abiding Sabbath" σελ. 184.)

Ένας άλλος συγγραφέας παρατηρεί: «Μέχρι το θάνατο του Χριστού καμία μεταβολή δεν είχε επέλθει στην ημέρα αυτή»

Ο ΑΜΕΤΑΒΛΗΤΟΣ ΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

και «σύμφωνα με τις καταχωρημένες ενδείξεις, αυτοί [οι απόστολοι] δεν . . . έδωσαν καμία σαφή εντολή που να υποστηρίζει την εγκατάληψη του Σαββάτου της εβδομής ημέρας και την τήρησή του κατά την πρώτη ημέρα της εβδομάδας.» (A. E. Waffle, "The Lord's Day," σελ. 186-188.)

Οι Ρωμαιοκαθολικοί παραδέχονται ότι η μεταλλαγή του Σαββάτου είναι έργο της εκκλησίας τους και ισχυρίζονται ότι οι Διαμαρτυρόμενοι αναγνωρίζουν τη δύναμη της εκκλησίας αυτής με την τήρηση της Κυριακής αργίας. Στο εγχειρίδιο "Catholic Catechism of Christian Religion," αναφέρεται η ακόλουθη δήλωση σαν απάντηση στο ερώτημα σχετικά με την ημέρα αργίας που πρέπει να τηρηθεί κατά τον ορισμό της τετάρτης εντολής: «Σύμφωνα με την παλιά νομοθεσία, το Σάββατο ήταν η αγιασμένη ημέρα. Η εκκλησία όμως, διδαγμένη από τον Ιησού Χριστό και καθοδηγημένη από το Πνεύμα του Θεού, αντικατέστησε το Σάββατο με την Κυριακή τώρα αγιάζουμε την πρώτη και όχι την εβδόμη ημέρα. Κυριακή σημαίνει, και έγινε πλέον, η ημέρα του Κυρίου.»

Σαν ένδειξη του κύρους της Καθολικής Εκκλησίας, οι θεολογικοί συγγραφείς της αναφέρουν «αυτό ακριβώς το γεγονός της αλλαγής του Σαββάτου στην Κυριακή το οποίο παραδέχονται οι Διαμαρτυρόμενοι: . . . επειδή με το να τηρούν την Κυριακή αναγνωρίζουν την εξουσία της εκκλησίας στο να θεοπίζει τελετές και να τις επιβάλλει με τον κολασμό της αμαρτίας.» (Henry Tuberville, "An Abridgment of the Christian Doctrine," σελ. 58.) Τι άλλο λοιπόν μπορεί να είναι η αλλαγή του Σαββάτου εκτός από το σημείο ή το χάραγμα της αυθεντίας της Καθολικής Εκκλησίας, με άλλα λόγια «το χάραγμα του θηρίου;»

Η Ρωμαϊκή εκκλησία δεν έχει παραιτηθεί από τις αξιώσεις της για την υπεροχή. Και όταν ο κόσμος και οι Διαμαρτυρόμενες εκκλησίες δέχονται το Σάββατο της δικής της επινόησης απορρίπτοντας το Σάββατο της Γραφής, τότε στην πραγματικότητα δηλώνουν υποταγή στις αξιώσεις της αυτές. Μπορεί να επικαλούνται το κύρος των παραδόσεων και των Αγίων Πατέρων για τη μετατροπή. Με τον τρόπο όμως αυτόν παραγνωρίζουν εκείνες ακριβώς τις αρχές που τους ξεχωρίζουν από τη Ρώμη, ότι δηλαδή «η Γραφή και μόνο η Γραφή αποτελεί τη θρησκεία των Διαμαρτυρομένων.» Οι παπιστές τους βλέπουν ότι αυταπατώνται με το να κλείνουν εσκεμμένα τα μάτια μπροστά στα αδιάσειστα

Ο ΑΜΕΤΑΒΛΗΤΟΣ ΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

δεδομένα επί του θέματος αυτού. Καθώς η κίνηση για την αναγκαστική τήρηση της Κυριακής αργίας κερδίζει έδαφος, εκείνοι χαίρονται με τη σκέψη ότι νωρίς ή αργά ολόκληρος ο Προτεσταντικός κόσμος θα περιέλθει κάτω από το λάβαρο της Ρώμης.

Οι Ρωμαιοκαθολικοί δηλώνουν ότι «η τήρηση της Κυριακής από μέρους των Προτεσταντών αποτελεί την παρά τη θέλησή τους απότιση φόρου τιμής στην εξουσία της [Καθολικής] Εκκλησίας.» (Monsignor Segur, "Plain Talk about Protestantism," σελ. 213.) Η εξαναγκαστική επιβολή της Κυριακής αργίας από μέρους των Διαμαρτυρομένων Εκκλησιών αποτελεί εξαναγκαστική επιβολή λατρείας του παπισμού — εννοείται του θηρίου. Όσοι, παρ' όλο ότι κατανοούν τις αξιώσεις της τετάρτης εντολής, προτιμούν να τηρούν το κίβδηλο αντί για το πραγματικό Σάββατο, δηλώνουν μ' αυτό τον τρόπο υποταγή στην εξουσία εκείνη που αυθαίρετα το θέσπισε. Αλλά μ' αυτή ακριβώς την πράξη χρησιμοποίησης βίας για την εκτέλεση ενός θρησκευτικού καθήκοντος μέσο της πολιτικής δύναμης, οι εκκλησίες οι ίδιες σχηματίζουν εικόνα στο θηρίο. Όστε η εξαναγκαστική τήρηση της Κυριακής αργίας στις Ηνωμένες Πολιτείες ισοστοιχεί με την εξαναγκαστική λατρεία του θηρίου και της εικόνας του.

Οι Χριστιανοί όμως των περασμένων γενεών τήρησαν την Κυριακή έχοντας την ιδέα ότι τηρούσαν το Σάββατο της Γραφής. Και υπάρχουν σήμερα πραγματικοί Χριστιανοί μέσα σε όλες τις εκκλησίες, χωρίς την εξαίρεση της Ρωμαιοκαθολικής, που ειλικρινά πιστεύουν ότι η Κυριακή είναι η από το Θεό καθιερωμένη ημέρα αργίας. Ο Θεός δέχεται τις ειλικρινείς προθέσεις τους και την προς Αυτόν ακεραιότητά τους. Όταν όμως η Κυριακή αργία θα επιβληθεί με το νόμο και ο κόσμος θα ενημερωθεί σχετικά με την υποχρέωσή του έναντι του πραγματικού Σαββάτου, τότε όσοι εξακολουθούν να παραβαίνουν την εντολή του Θεού για να υπακούσουν σε μία διαταγή που καμία άλλη εγκυρότητα δεν έχει εκτός από την εγκυρότητα της Ρώμης, τότε απονέμουν μεγαλύτερη τιμή στην παλωσύνη παρά στο Θεό. Απονέμουν σεβασμό στη Ρώμη και στη δύναμη η οποία επιβάλλει με τη βία το πρόσταγμα το εκπονημένο από τη Ρώμη. Προσκυνούν το θηρίο και την εικόνα του. Απορρίπτοντας τότε οι άνθρωποι το διάταγμα που ο Θεός αποκαλεί σημείο της εξουσίας Του για να τιμήσουν στη θέση του εκείνο που η Ρώμη διάλεξε σαν τεκμήριο της υπεροχής της, θα

Ο ΑΜΕΤΑΒΛΗΤΟΣ ΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

δεχθούν μ' αυτό τον τρόπο το σημείο της υποταγής τους στη Ρώμη, ή το «χάραγμα του θηρίου.» Αλλά μόνον όταν το ζήτημα θα έχει έτσι καθαρά εκτεθεί στα μάτια του κόσμου και όταν βρεθούν υποχρεωμένοι να εκλέξουν ανάμεσα στις εντολές του Θεού και στις εντολές των ανθρώπων, όσοι εξακολουθούν να ζούν στην παράβαση, θα λάβουν τελικά το «χάραγμα του θηρίου.»

Η τρομακτικότερη απειλή που απευθύνθηκε ποτέ σε θνητούς περιέχεται στο άγγελο του τρίτου αγγέλου. Η αμαρτία αυτή θα πρέπει να είναι στο άκρο τρομερή ώστε να προκαλέσει την οργή του Θεού χωρίς κανένα ίχνος ευσπλαχνίας. Οι άνθρωποι δεν πρόκειται να αφεθούν στο σκότος σχετικά μ' αυτό το τόσο σπουδαίο ζήτημα. Η προειδοποίηση κατά της αμαρτίας αυτής θα δοθεί πριν οι τιμωρίες του Θεού προσβάλουν τον κόσμο, ώστε όλοι να έχουν την ευκαιρία να τις αποφύγουν. Σύμφωνα με την προφητεία, ο πρώτος άγγελος δίνει την προειδοποίηση της αγγελίας του «εις πάν έθνος και φυλήν και γλώσσαν και λαόν.» Το μήνυμα του τρίτου αγγέλου, αποτελώντας μέρος της τριπλής αυτής αγγελίας, διαδίδεται και αυτό σε όχι λιγότερο ευρεία έκταση. Η προφητεία το παριστάνει να μεταδίδεται με μία φωνή μεγάλη από έναν άγγελο που πετάει στο μεσουράνημα· και αυτό θα επισύρει την παγκόσμια προσοχή.

Σ' αυτή τη φάση του αγώνα, ολόκληρος ο Χριστιανικός κόσμος θα βρεθεί διηρημένος σε δύο παρατάξεις: σ' αυτούς που τηρούν τις εντολές του Θεού και έχουν την πίστη του Ιησού, και σ' αυτούς που προσκυνούν το θηρίο και την εικόνα του και δέχονται το χάραγμά του. Μολονότι εκκλησία και κράτος θα συμπτύξουν τις δυνάμεις τους για να εξαναγκάσουν «πάντας τους μικρούς και τους μεγάλους και τους πλουσίους και τους πτωχούς, και τους ελευθέρους και τους δούλους» να λάβουν «το χάραγμα του θηρίου» (Αποκ. 13:16-17,) ο λαός του Θεού όμως δεν θα το λάβει. Ο προφήτης της Πάπμου οραματίζεται «εκείνους οίτινες ενίκησαν κατά του θηρίου και κατά της εικόνας αυτού, και κατά του χαράγματος αυτού, και κατά του αριθμού του ονόματος αυτού, ισταμένους επί την θάλασσαν την υαλίνην, έχοντας κιθάρας του Θεού. Και έψαλλον την ωδήν του Μωϋσέως, του δούλου του Θεού, και την ωδήν του Αρνίου.» (Αποκ. 15:2-3.)